

Milada Horáková

Rozsudek Státního soudu, jímž byla **Milada Horáková** odsouzena k trestu smrti byl zrušen v roce 1968. Nastupující normalizace však znemožnila obnovu soudního řízení. Horáková byla plně rehabilitována až v roce 1990. O rok později jí byl in memoriam udělen Řád T. G. Masaryka I. třídy za zásluhy o demokracii a lidská práva.

Milada Horáková, rozená Králová, se narodila 25. prosince 1901 v Praze v rodině obchodního zástupce Čeňka Krále. Studovala na pražském gymnáziu v Korunní, odkud byla v roce 1918 vyloučena za účast na pochodu proti válce. Maturovala proto až v roce 1921 na dívčím lyceu ve Slezské ulici. V roce 1926 absolvovala Právnickou fakultu Univerzity Karlovy. Do roku 1940 pracovala v Ústředním sociálním úřadu hlavního města Prahy. Od roku 1929 byla členkou Československé strany národně socialistické (ČSNS). Spolupracovala s Františkou Plamínkovou a kromě sociálních otázek se zasazovala o zrovnoprávnění žen.

V době druhé světové války spolupracovala s odbojovými organizacemi Politické ústředí, Petiční výbor Věrní zůstaneme. V srpnu 1940 byla zatčena a internována v Praze na Pankráci, v terezínské Malé pevnosti a po odsouzení k osmi letům odnětí svobody v roce 1944 v káznici Aichach.

Po válce se vydala na politickou dráhu. Stala se místopředsedkyní Svazu osvobozených politických vězňů a pozůstalých, předsedkyní Rady československých žen a členkou ÚV ČSNS. Za českobudějovický kraj byla zvolena do Ústavodárného Národního shromáždění. Na svůj mandát však 10. března 1948 rezignovala, politicky aktivní však zůstala. Protestovala proti přeměně ČSNS v ČSS a odmítla se stát členkou nové strany, která byla plně pod kontrolou KSČ. Členům ČSNS, kteří odešli do emigrace, zasílala informace o situaci v Československu a na domácí půdě se angažovala v tzv. národněsocialistické „politické šestce“.

Pro konstrukci nadcházejícího politického procesu bylo zásadní, že se Horáková v září 1948 zúčastnila schůzky na faře ve Víně, kde představitelé předúnorových nekomunistických stran diskutovali o politické situaci a o možnostech dalšího postupu.

Milada Horáková byla zatčena 27. září 1949 a následně odsouzena v procesu „dr. Milada Horáková a spol.“. Tento proces je považován za největší politický proces v komunistickém Československu. Třináct představitelů nekomunistických politických stran bylo souzeno ve dnech 31. května – 8. června 1950. Předsedou senátu Státního soudu byl JUDr. Karel Trudák, prokuraturu zastupovali JUDr. Josef Urválek, JUDr. Ludmila Brožová, plk. JUDr. Juraj Vieska a JUDr. Jiří Kepák.

Obžaloba vinila obviněné z trestných činů velezrady a vyzvědačství. Rozsudkem Státního soudu bylo za velezradu a vyzvědačství odsouzeno všech třináct obžalovaných, z toho čtyři k trestu smrti. I přes protesty významných světových osobností byli popraveni 27. června 1950 v Praze na Pankráci.

Celkově bylo v tomto a následných procesech odsouzeno více než 600 osob. S výjimkou popravených a na doživotí odsouzených činily tresty na svobodě téměř 8000 let.

Tento monstrproces je charakteristický propracovanou mediální kampaní, zvukový záznam byl vysílán rozhlasem, státnímu soudu docházely tisíce rezolucí odsuzujících obviněné a požadujících jejich přísné potrestání. Celý proces byl dobře připraveným divadlem, neboť všechny výpovědi, otázky soudců i prokurátorů a odpovědi obviněných byly předem sepsány v tzv. režijní knize.

PRESIDENT
REPUBLIKY ČESKOSLOVENSKÉ

UDĚLIL

V UZNÁNÍ VYNIKAJÍCÍCH VOJENSKÝCH ČINŮ MIMO BOJ
JIMIŽ SE ZASLOUŽIL O ČESKOSLOVENSKOU ARMÁDU

JUDr. H O R Á K O V Á MILADA

poslanec

ČESKOSLOVENSKOU MEDAILI ZA ZÁSLUHY
I. STUPNĚ

V Praze dne 30. března 1946.

Číslo matryky: 10.597

gen. Horakova

PRESIDENT
REPUBLIKY ČESKOSLOVENSKÉ

UDĚLIL

V UZNÁNÍ BOJOVÝCH ZÁSLUH, KTERÉ ZÍSKAL V BOJI
ZA OSVOBOZENÍ REPUBLIKY ČESKOSLOVENSKÉ
Z NEPŘÁTELSKÉHO OBSAZENÍ

JUDr. H O R Á K O V Á MILADA

poslanec

ČESKOSLOVENSKÝ VÁLEČNÝ KŘÍŽ 1939

V Praze dne 8. března 1946.

Číslo matryky: 18.637

gen. Horakova

REPUBLIQUE FRANÇAISE
MÉDAILLE DE LA RESISTANCE FRANÇAISE

PATRIA NON IMMÉMOR

Par Décret Du 29 novembre 1946
Vu l'ordonnance N° 2 Du 9 Février 1943, Du Général De Gaulle Chef de la France Combattante,
Président Du Comité national français, instituant une Médaille de la Résistance française;
Vu l'ordonnance Du 7 janvier 1944, relative à l'attribution de la Médaille de la Résistance française,
La Médaille de la Résistance Française a été Décernée à Madame

Milada Horakova

Vérifiée, scellée et enregistrée N° 596
pour Le Chancelier de la France de la Libération

Le Secrétaire de la Commission de la
Médaille de la Résistance Française

J. V. Tardieu

Fait à Paris, le 7 janvier 1947

Jsmé sice ještě malí občané
ČSR, ale máme také voji vlast
rádi jako dospělí.

Slyšeli jsme o velerád-
cích a špionech, kteří jsou
právě v Praze souzeni. Chtěli
zničit mírovou práci naší
země.

Voláme s ostatními: Chce-
me pokojný život a klid
pro práci všech!

Budeme se ještě lépe

učit, zvýšíme sběr léčivých
bylin a papíru. V probíhají-
cí soutěži sběru chroustů
každý se snažíme dostat se
na první místo.

Nechceme novou válku,
chceme mír a klidný život
našich rodin! Odsuzujeme
rozvratníky národa.

Žáci 3. třídy 1. národní
školy v Bystrici pod Hostý-
nem. 6. června 1950.

VÝROBNÍ DRUŽSTVO PERLETÁŘŮ zapsané společenstvo s r. o.
TELEFON č. 13. — ADRESA TELEGRAMŮ: PERLEX ŽIROVNICE. — ZALOŽENO r. 1905.

ŽIROVNICE

STÁTNÍ SOUD V PRAZE

Došlo: -5. VI. 1950 DNE 3. června 1950.

P. T.

Státní soud,

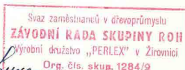
Praha - Pankrác.

Resoluce:-

Mý zaměstnanci a členové výrobního lid. družstva „P e r l e x“,
v Žirovnici, sledujeme v rozhlasu a v novinách právě probíhající
soud proti skupině bývalých představitelů bývalé strany nár. soc.
kteří se postavili proti vlastnímu národu a spojení se zrádnou emi-
grací v cizině snažili se provádět a provádějí její příkazy.

Ve své nenávisti proti lid. demokratickému zřízení v našem státě,
nechtěli se ani připravovat úklady k zničení naší práce při budová-
ní socialismu v našem státě, a připravovat novou válku proti vlast-
nímu národu.

Žádáme touto resolucí státní soud o nejpřísnější potrestání zrádců
národa, ohrožujících svou činností výstavbu naší lid. demokrat. repu-
bliky.

SOKOL
UTEX
BAVLNÁRSKÉ ZÁVODY, NÁRODNÍ PODNIK
ÚSTÍ NAD ORLICÍ.

STÁTNÍ SOUD V PRAZE

Došlo: -5. VI. 1950

Titl.

Státní soud,

PRAHA.

Vole značka:

Nale značka:

Vat dopis:

Dne 3. června 1950

Věc:

Členstvo Sokola UTEX v Ústí nad Orlicí odsuzuje činnost
zrádné skupiny bývalých příslušníků reakční kliky a žádá
o spravedlivé potrestání jejich činů, zaměřených k roz-
vratu lidově demokratického řádu v naší vlasti a k vyvo-
lání další války.

Se sokolským pozdravem

NAZDAR!

Vytiskuje:
Linka:

Bankovní spojení: Živnostenská banka fil. Ústí n. O. Telefon: 4, 22, 95, 190, 222. Telegramy: Utex Ústí nad Orlicí.
N. P. T. č. 328 c. Dálnopis: místní 27 Pardubice, dálnopis 00427.

Štátní 22500

Norske Kvinners Nasjonalråd

Tr. Hansens pl. 6

MINISTER SPRÆDELHET
Dato: 14/6 1950
Cis.: 66/146. PIR.

OSLO, den 8. juni 1950.

Til den tsjekkiske Justisminister,
P r a h a .

Styret for undertegnede kvinneorganisasjon ser med sorg og beklagelse på den prosess som er innledet i Praha og hvor dr. Jur. Milada Horakova, Franciska Zeminova og Antonia Kleinerova står som anklaget.

Norske kvinner har møtt de 3 personer det her gjelder i internasjonalt arbeid eller i konsentrasjonsleir i Tyskland. De kjenner deres politiske innstilling, deres kjærlighet til sitt land og folk. De er overbevist om at disse kvinner ved de handlinger de er anklaget for, bare har hevdet de rettigheter som er uttalt i Erklæringen om Menneskerettighetene og som det overveiende antall stater tilsluttet De Forente Nasjoner mener bør være sikret ethvert menneske.

Det tsjekkko-slovakiske folk har nedlagt et stort arbeid for frihet og demokrati. Og historien viser at respekten for det enkelte individ har spilt en fremtredende rolle i nasjonens liv.

Det har ofte falt i de små nasjoners lodd å gå forrest i kampen for frihet og rettferd.

Det er naturlig i denne forbindelse å tenke på den takknemlighet som det slovakiske folk viste vår store dikter Björnsterne Björnson da han med hele sin innflytelse gikk inn for det slovakiske folk i en kritisk situasjon.

Det er vår bønn og vårt håp at de handlinger som de anklagede skal stå tilrette for, må bli bedømt efter de rettsregler som er uttalt i Erklæringen om Menneskerettighetene, og som vi anser som en grunnpilar i en rettsstat.

Er b ø d i g s t

for NORSKE KVINNERS NASJONALRÅD's styre

Chairin Olson

Arvi Kuvigra

Si grist Stoy.

hvisse fæstet.

1/3

Oslo, 9. VI. 1950.

Pan prezidente!

Žádám Vás jménem své 10. členné rady a jmením nejen obvyklé lidské milost U. Horákové a rovněž smrti nepravopad. Jsem přesvědčená a nemohu rovněž říci nesoudkem lidského soudu a hoře tak jako slinivá rovněž nemohu říci. Ostanie občanské křepi soudu nemohu odůvodňovat jím a smrti nepravopad. Tím proto prosím a nemohu říci, že prezidente, že lidské rovněž lidského soudu lidské rovněž.

Prostě Rada. P. Horáková
Oslo, 9. VI. 1950.
Jelovský

KANCELAR PREZIDENTA REPUBLIKY
14.VI.50 113584/50
PRÍLOHY: 1/3 REF.: 1/3

113307/50
Friedl 12/1/50
1/3

Čj. T 2544/50.

O p i s telegramu.

4484 New York cz38/tw150/1 216 50 13 1011

President Klement Gottwald - Praha.

Prosím Vás o nevykonání rozsudku vyneseného nad Miladou Horákovou, Závěšem Kalandrou, Oldřichem Pečem a Janem Suchalem. Byli oběti nacismu, vězňové německých koncentračních táborů. Jsem hluboce přesvědčen, že si zaslouží žít.

Profesor
Albert Einstein
Princeton - Universita.

Rezoluce proti popravě, NA, f. M. spravedlnosti, část tresty smrti, ka 7a

To 463 / 50
72
OPIS

Or I/VII 65/50
18

R o z s u d e k .

J m é n e m r e p u b l i k y !

Státní soud v Praze uznal po hlavním přelíčení, provedeném ve dnech 31.května až 8.června 1950, takto právem:

Obžalovaní:

- 1.) JUDr Milada H o r á k o v á ,
roz.Králová, nar.25.12.1901, úřednice a bývalá poslan-
kyně, posledně bytem Praha XVI, Zappova 3,
- 2.) JUDr Josef N e s t á v a l ,
nar.12.12.1900, úředník, posledně bytem v Praze I,
Valentinská 22,
- 3.) JUDr Jiří H e j d a ,
nar.25.2.1895, bývalý továrník, posledně bytem v Pra-
ze XVII, U Tenisu č.5,
- 4.) Františka Z e m í n o v á ,
nar.15.8.1882, redaktorka a býv.poslankyně, posledně
bytem v Praze XII, Na Folimance č.13,
- 5.) František P ř e u č i l ,
nar.9.10.1907, býv.nakladatel, posledně bytem v Praze-
Dejvicích, Srbská č.1,
- 6.) Jan B u c h a l ,
nar.30.5.1913, štábní strážmistr SNB v.v., posledně by-
tem v Ostravě XVI, Paskovská č.169,
- 7.) Antonie K l e i n e r o v á ,
roz.Šteinitzová, nar.23.3.1901, důchodkyně a býv.poslan-
kyně, posledně bytem v Praze VII, Haškova č.14,
- 8.) JUDr Oldřich P e c l ,
nar.14.9.1903, býv.majitel dolů, posledně bytem v Pra-
ze I, Pařížská č.1,
- 9.) Závěš K a l a n d r a ,
nar.10.11.1902, býv.novinář, posledně bytem v Praze I,

Revoluční č.5,

10.) JUDr Zdeněk P e š k a ,
nar.9.5.1900, universitní profesor, posledně bytem
v Praze XV, Doudova č.15,

11.) Vojtěch D u n d r ,
nar.25.12.1879, pensista a někdejší ústřední tajemník
býv.sociálně demokratické strany, posledně bytem v
Praze XI, Husinecká č.4,

12.) JUDr Bedřich H o s t i č k a ,
nar.9.4.1914, tajemník, posledně bytem v Praze XIII,
Košícká č.23,

13.) JUDr Jiří K ř í ž e k ,
nar.27.5.1895, býv.advokát, posledně bytem v Praze III,
Valdštynské nám.č.32,
všichni t.č. ve vazbě státního soudu,

j s o u v i n n í ,

že v době od jara roku 1948 až do svého zatčení v Pra-
ze a na jiných místech na území republiky i mimo ně:

I.) spolčili se jednak navzájem, jednak s dalšími oso-
bami k pokusu o zničení samostatnosti republiky
a o zničení a rozvrácení jejího lidově demokratic-
kého zřízení a společenské a hospodářské soustavy
republiky, zaručených ústavou, a vešli s cizí mo-
cí a s cizími činiteli ve styk jednak přímý, jed-
nak nepřímý, při čemž

a) jejich jednáním byla samostatnost republiky,
její lidově demokratické zřízení a společen-
ská i hospodářská soustava, zaručené ústavou,
ohrožena zvláštní měrou,

b) Františka Zemínová, František Přeučil a Jan
Euchal sbírali a organizovali branné a pomocné
síly,

II.) všichni vyzvídali a vyzrazovali přímo i nepřímo
cizí moci státní tajemství a k tomuto činu se jed-
nak navzájem, jednak s jinými spolčili, při čemž

a) byli členy organizace, jejímž úkolem bylo vy-

zvídati státní tajemství,

b) Dr. Milada Horáková, Dr. Josef Nestával, Dr. Jiří Hejda, František Přeučil, Antonie Kleinerová, Dr. Oldřich Pecl a Závěš Kalandra dopouštěli se vyzvědačství delší dobu, ve značném rozsahu a způsobem zvláště nebezpečným a vyzvídal státní tajemství zvláště důležitá,

c) Dr. Jiřímu Hejdovi byla povinnost uchovávat státní tajemství výslovně uložena.

T í m s p á c h a l i

I) všichni zločin velezrady podle § 1 odst. 2 (odst. 1 lit. a, c/) zák. č. 231/48 Sb. a podle § 1 odst. 2 lit. b/ téhož zákona,

Františka Zemínová, František Přeučil a Jan Buchal mimo to též podle § 1 odst. 3, lit. c/ téhož zákona,

II) všichni zločin vyzvědačství podle § 5 odst. 1, odst. 2, lit. c/ zák. č. 231/48 Sb.,

Dr. Milada Horáková, Dr. Josef Nestával, Dr. Jiří Hejda, František Přeučil, Antonie Kleinerová, Dr. Oldřich Pecl a Závěš Kalandra též podle § 5 odst. 2, lit. d, e/ cit. zák.,

Dr. Jiří Hejda mimo to též podle § 5 odst. 2, lit. b/ téhož zákona, a

o d s u z u j í s e

za to všichni podle § 1 odst. 3 zák. č. 231/48 Sb. se zřetelem na ustanovení § 34 tr. z.:

1) JUDr. Milada Horáková k trestu s m r t i ,

2) Jan Buchal k trestu s m r t i ,

3) JUDr. Oldřich Pecl k trestu s m r t i ,

4) Závěš Kalandra k trestu s m r t i ,

5) JUDr. Josef Nestával s použitím ustanovení § 113 odst. 1 zák. č. 319/48 Sb. k trestu těžkého žaláře na d o ž i v o t í ,

6) JUDr. Jiří Hejda s použitím ustanovení § 113 zák. č. 319/48 Sb. k trestu těžkého žaláře na d o ž i v o t í ,

- 7) František Přeučil s použitím § 113 zák.č.319/48 Sb. k trestu těžkého žaláře na d o ž i v o t í ,
- 8) Antonie Kleinerová s použitím ustanovení § 113 zák. č.319/48 Sb. k trestu těžkého žaláře na d o ž i - v o t í ,
- 9) JUDr Bedřich Hostička s použitím ustanovení § 113 zák.č.319/48 Sb. k trestu těžkého žaláře na dobu 28 (d v a c e t i o s m i) r o k ů , zostře- němu půlletně jedním tvrdým ložem,
- 10) JUDr Zdeněk Peška s použitím ustanovení § 113 zák. č.319/48 Sb. k trestu těžkého žaláře na dobu 25 (d v a c e t i p ě t i) r o k ů , zostřenému půlletně jedním tvrdým ložem,
- 11) JUDr Jiří Křížek s použitím ustanovení § 113 zák. č.319/48 Sb. k trestu těžkého žaláře na dobu 22 (d v a c e t i d v o u) r o k ů , zostřenému půlletně jedním tvrdým ložem,
- 12) Františka Zemínová s použitím ustanovení § 113 zák.č.319/48 Sb. k trestu těžkého žaláře na dobu 20 (d v a c e t i) r o k ů , zostřenému půl- letně jedním tvrdým ložem,
- 13) Vojtěch Dundr s použitím § 113 zák.č.319/48 Sb. k trestu těžkého žaláře na dobu 15 (p a t n á c t i) r o k ů , zostřenému půlletně jedním tvrdým ložem.

Podle § 55 lit.a) tr.z. započítává se obžalova- ným do trestu vazba takto:

JUDr Josefu Nestávalovi ode dne 8.11.1949 - 6,30 hod.,
JUDr Jiřímu Hejdovi ode dne 21.12.1949 - 20 hod.,
Františce Zemínové ode dne 8.11.1949 - 4,35 hod.,
Františku Přeučilovi ode dne 8.11.1949 - 6 hod.,
Antonii Kleinerové ode dne 8.11.1949 - 6,50 hod.,
JUDr Zdeňku Peškovi ode dne 11.11.1948 - 19 hod.,
Vojtěchu Dundrovi ode dne 19.11.1948 - 19,30 hod.,
JUDr Bedřichu Hostičkovi ode dne 22.8.1949 - 11 hod.,
JUDr Jiřímu Křížkovi ode dne 15.2.1950 - 20 hod.,
všem pak do dne 8.června 1950 do 20,15 hod.

Podle § 389 tr.ř. jsou všichni obžalovaní povinni nahraditi rukou společnou a nerozdílnou náklady na řízení trestní, každý pak zvláště náklady výkonu svého trestu.

Podle § 47 zák.č.231/48 Sb. ukládá se vedle trestu na svobodě peněžitý trest, a to:
JUDr. Josefu Nestávalovi ve výši 50.000 Kčs,
JUDr. Jiřímu Hejdovi ve výši 500.000 Kčs,
Františce Zemínové ve výši 15.000 Kčs,
Františku Přečilovi ve výši 80.000 Kčs,
Antonii Kleinerové ve výši 20.000 Kčs,
JUDr. Zdeňku Peškovi ve výši 60.000 Kčs,
Vojtěchu Dundrovi ve výši 10.000 Kčs,
JUDr. Bedřichu Hostičkovi ve výši 30.000 Kčs,
JUDr. Jiřímu Křížkovi ve výši 150.000 Kčs.

Podle § 48 zák.č.231/48 Sb. vyslovuje se u všech obžalovaných konfiskace celého jmění.

Podle § 52 téhož zákona vyslovuje se u všech obžalovaných ztráta čestných práv občanských, při čemž doba způsobilosti k nabytí těchto práv určuje se na dobu 10 let.

D ů v o d y :

Z doznání obžalovaných, trestního oznámení, z výpovědí svědků Ing. Františka Klímy, Ing. Karla Šobra, Dr. Václava Sýkory, Rudolfa Zenkla, Dr. Josefa Čupery, Leontiny Neumannové, Dr. Josefa Palivce, Antonína Vály, Dr. Jaromíra Kopeckého, Josefa Nedomy, Jaroslava Mareše, Františka Rozsypala, Pavla Hastrlíka, Františka Harlase, Antonína Kozla, Dr. Bohumíra Lišky, Dr. Antonína Suma, Dr. Václava Wágnera, Jana Opaska, Josefa Vávry, z listinných dokladů a znaleckého posudku znalců z oboru vojenského zpravodajství a státní bezpečnosti, zjistil soud tento skutkový děj:

Když byl rozhodným vítězstvím pracujícího lidu

v únorových dnech odražen poslední pokus reakce o návrat ke kapitalistickému systému, byla tím kapitalistické reakci v Československu vzata jakákoliv možnost provést reštauraci kapitalismu vlastními vnitřními silami. Změnila proto reakce formu a metody boje. Jestliže do února využívala při své rozvratné činnosti a sabotování výstavby republiky svých legálních posic, zaměřila se po únoru na jedinou možnost návratu kapitalismu, a to silami reakce zvenčí, totiž intervenční válkou západních imperialistických mocností proti Československu.

Část vůdců odhaleného a v únoru poraženého protistátního spiknutí uprchla do zahraničí ze strachu před lidem, aby tam otevřeně pokračovala ve službách západních imperialistů ve velezrádných akcích proti republice. Zatím co pracující lid Československa věnuje všechny své síly obětavé práci na výstavbě socialismu ve své vlasti, osnují zločinci uprchlí do nepřátelské ciziny proti Československu všechny formy škůdnictví a rozvratnictví. Zaměřují se na část svých stoupenců, která zůstala doma, jako zbytek poražené, ale nedoražené reakce a snaží se pomocí najatých agentů, které ze zahraničí k nim posílají, organisovati z nich teroristické, sabotážní, rozvratnické a špionážní skupiny. Ač sami v zahraničí nejdnotní a roztržštěni na řadu skupin, jež mezi sebou svádí konkurenční boje v závodech o přízeň a peníze svých anglo-amerických pánů, jsou přece jen sjednoceni v jednom. V nenávisti proti Sovětskému Svazu jako ochránci nezávislého Československa a v nenávisti proti vlastnímu lidu, který nadšeně a obětavě buduje socialismus. Pokoušejí se proto, v téže nenávisti sjednot^{it} zbytky svých reakčních stoupenců doma, aby s jejich pomocí oslabili obranu našeho státu a připravili tak západním imperialistickým mocnostem půdu pro zločinný útok proti zemím míru v čele se Sovětským Svazem.

K provedení těchto cílů a podle směrnic agentů západních imperialistů Zenkla a Ripky vytvořilo se z reakčních exponentů strany nár.soc. a soc.demokratické pravice, jakož i z jednotlivců z reakční části předúnorové strany lidové, vedení záškodnického spiknutí proti republice. Toto vedení, v němž se sešli bývalí továrníci s politickými ztroskotanci a trockisty na společné zločinné, protilidové, protinárodní a protisovětské základně, pokusilo se o koncentraci rozvratnických, podzemních elementů k vytvoření předpokladů pro restauraci kapitalismu v ČSR, tedy k rozvrácení a zničení lidové demokratického zřízení. Uvědomujíc si nemožnost přivoditi zvrát vnitřními reakčními silami, spekulovalo vedení spiknutí s novou válkou, připravovanou americkými imperialisty proti SSSR a zemím lidových demokracií. Proto obžalovaní, kteří byli buď přímo členy vedení protistátního spiknutí anebo s ním byli v úzkém spojení, organizovali své skupiny a koordinovali jejich protistátní činnost do všech forem škůdnictví. Tak organizovali přípravy na oslabení a rozložení jedné z nejdůležitějších opor pracujícího lidu - revolučního odborového hnutí. Dávali směrnice k maření nových výrobních forem na vesnici a rozvrácení jednotných zemědělských družstev. Organizováním zastrášovacích akcí proti lidovým funkcionářům chtěli vnést rozvrat do politického života, státní a lidové správy. Prováděli rozsáhlou špionáž, aby oslabili obrannou schopnost republiky. Připravovali ozbrojený puč a pro případ ozbrojeného útoku proti republice vytvořili záškodnickou síť s úkolem budovati pátou kolonu.

Vedení záškodnického spiknutí proti republice mělo několik složek.

Jednu složku tvořili reakční exponenti z vedení bývalé strany národně-socialistické, kteří pozbyvše důvěry lidu, počali se brzy po únoru 1948 scházeti k pora-

dám, z nichž vyšlo rozhodnutí pokračovati v boji proti lidově-demokratickému zřízení illeálně.

Zenkl, bývalý předseda ČSNS před svým ilegálním odchodem za hranice pověřil obžalovanou Miladu Horákovou, bývalou poslankyní, vedením této části podzemí. Obžalovaná Horáková na základě tohoto pověření seskupila kolem sebe několik osob, které později vytvořily protistátní skupinu, a postavila se v její čelo. Vedení této skupiny si pak vytkló za úkol vybudovati protistátní, rozvratné a špionážní skupiny a za tím účelem vybuřovalo síť t.zv. krajských důvěrníků, kteří měli zorganizovati další skupiny a řídit již skupiny existující. Pro svou ilegální činnost mělo toto vedení k dispozici částku 1, 400.000 Kčs, které dr. Hubert Ripka před svým útekem do zahraničí odcizil z prostředků čsl. strany socialistické a dal na podporu rozvratné a špionážní činnosti.

V těsné spolupráci s vedením této protistátní skupiny vyvíjela rozvratnou a špionážní činnost v podstatě shodnými methodami také protistátní skupina, vedená bývalou národně-socialistickou poslankyní, obžalovanou Antonií Kleinerovou.

Četnými spoji byla s ilegálním vedením tohoto podzemí spojena také obžalovaná Františka Zemínová, bývalá místopředsedkyně čsl. strany národně-socialistické, která spoluřídila činnost protistátních skupin na Karlovarsku, Mostecku, Litoměřicku a Ostravsku. V čele teroristické a pučistické skupiny v Ostravě byl obžalovaný Jan Buchal, který vypracoval plán ozbrojeného puče k násilnému svržení lidově-demokratické vlády.

Další část vedení záškodnického spiknutí tvořili nepřátelé jednoty dělnické třídy, socialismu a lidové demokracie z řad pravicových sociálních demokratů. Z iniciativy Vojtěcha Beneše a obžalovaného Zdeňka Pešky - bývalých poslanců - a obžalovaného Vojtěcha

Dundra, vytvořili s několika dalšími osobami protistátní organizaci, kterou nazvali "Československá nezávislá sociální demokracie". Tato protistátní skupina měla své vlastní spojení se západními agenturami, které udržovala prostřednictvím švédské státní příslušnice Posse-Brázdové a diplomatického zástupce jedné cizí moci. Pro případ imperialisty připravované války se vybavila tato skupina dokonalou americkou vysílačkou a jinými špionážními prostředky britské tajné služby.

Další složkou protistátního spiknutí byli agenti z řad lidovecké reakce. Byla to protistátní skupina obžalovaného Bedřicha Hostičky. Ten soustředil kolem sebe zbytky koncem roku 1948 odhaleného a zneškodněného prvního ilegálního podzemí, a použil pro svou rozvratnou a špionážní práci ještě několika zbývajících ilegálních spojů nepřátelské církevní hierarchie na agenty amerického imperialismu Klimka, Chudobu a spol. a vatikánské kruhy. Obžalovaný Hostička pokusil se ve svém t.zv. "programu", který pro svou protistátní skupinu vypracoval, skrýt se za farizejské fráze o Bohu a křesťanství, rozvratnickou a zločinnou činnost, která byla přímo řízena střediskem americké špionáže přes agenta CIC Ing. Žemlu, odsouzeného československými soudy k trestu smrti in contumaciam pro zločin vraždy. Tato protistátní skupina měla své vlastní špionážní spojení se zahraničím přes vojenského ataché francouzského velvyslanectví plk. Helliota a přes vojenského ataché tohoto velvyslanectví gen. Flippo.

Konečně poslední složku tohoto reakčního soustředění v podzemí tvořila skupina trockisty Závíše Kalandry. Tato skupina přes svého vůdce obžalovaného Kalandru byla ve spojení s anglickou státní příslušnicí M. Backerovou a americkou státní příslušnicí redaktorkou United Pressu H. Fischerovou a prováděla soustavně špionážní činnost ve prospěch americké

výzvědné služby za účasti skupiny Kleinerová-Pecl. Obžalovaní prováděli svou nepřátelskou rozvratnickou a špionážní činnost proti republice a jejímu lidu v součinnosti s některými členy západních zastupitelských úřadů v ČSR, ba v mnohých případech za jejich přímého řízení.

Z doznání obžalovaných, svědeckých výpovědí a písemného materiálu bylo zjištěno, že při provádění zločinné činnosti obžalovaných hráli nejaktivnější úlohu:

z velvyslanectví Spojených států amerických bývalý velvyslanec USA v Praze Lawrence Steinhardt, bývalá druhá tajemnice velvyslanectví USA Mary Vance Trentová, bývalý letecký pomocný attaché Jack C. Novak, bývalý sociální attaché Milton Fried a bývalá třetí tajemnice velvyslanectví USA Louisa Schaffnerová;

z britského velvyslanectví v Praze bývalý první tajemník Harold C. L. Gibson, bývalý třetí tajemník Anthony J. Williams a nynější vicekonsul Adrian L. Mc Laughlin;

z francouzského velvyslanectví v Praze bývalý velvyslanec Maurice Déjean, bývalý vojenský attaché gen. Julian Flippo a bývalý vojenský attaché Georges Helliot, který již byl pro podobnou činnost vykázán z ČSR.

Do protistátního spiknutí, jež sloužilo imperialistickým válečným cílům, byl zapojen i člen jugoslávského velvyslanectví v Praze bývalý chargé d'affaires Dr. Ivo Murko.

Vydatně pomáhal vedení záškodnického spiknutí i člen belgického vyslanectví v Praze vojenský attaché plukovník B. E. M. Robert Mauroy a bývalá úřednice norského vyslanectví v Praze slečna L. Rivenes.

Mimo uvedených členů resp. zaměstnanců zá-

padních zastupitelských úřadů, podporovali obžalované, jak bylo během řízení zjištěno, v jejich špionážní a rozvratnické činnosti:

státní příslušníci USA, Vlasta Vrázová, vykázaná z ČSR za protistátní činnost, Helena Fischerová, redaktorka americké tiskové agentury United Press a D.A.Schmidt, dopisovatel New York Times,

britští státní příslušníci Mary Backerová, úřednice United Press a Leslie Hill, učitel angličtiny,

francouzští státní občané Essertierová a Montagniac, Belgičan Raymond Mertens, Švédka Posse-Brázdová a konečně norští státní občané, Kindingsland, poslanec norské sociálně demokratické strany a Anderson, tajemník norského svazu politických vězňů, ale ve skutečnosti agent americké špionážní služby.

Tak bylo během řízení prokázáno, že obžalovaní jako příslušníci poražené reakce v ČSR měli spojení s mezinárodní reakcí, že měli s ní totožné cíle, vyvolat rozvrat v lidově demokratických zemích a usnadnit tak přípravy k nové imperialistické válce, a že domácí reakce je přímým nástrojem imperialistických mocností, sloužícím jejich válečným cílům.

Tím bylo také prokázáno, že jednotliví členové velvyslanectví hrubě zneužili svého diplomatického postavení a pod rouškou kulturní, sociální a jiné činnosti, stejně jako příslušníci západních kapitalistických států zakrývali svou skutečnou lidově demokratické republice nepřátelskou činnost.

Jednotliví obžalovaní, jak bylo zjištěno, prováděli pak svou velezrádnou a vyzvědačskou činnost takto:

Obžalovaná Horáková patřila mezi hrstku poslan-

ců, kteří odmítli spolupracovat s Obrozenou národní frontou. Ačkoliv měla možnost uznat chyby, jichž se dopustila, nebyly jí únorové události poučením, nýbrž jen podnětem k rozhodnutí, aby se svou rozvratnickou činností přešla z legální základny do podzemí. Přijala od Dr. Petra Zenkla před jeho ilegálním odchodem za hranice pověření, aby spolu s obžalovaným Dr. Josefem Nestávalem soustředila rozvratnou činnost proti republice a za tím účelem vešla v součinnost s elementy z řad pravicových sociálních demokratů a lidovecké reakce. Zahájila jednání s představitelem pravicových sociálních demokratů Dr. Zdenkem Peškou, informovala representanta lidovecké reakce Dr. Jandešku a z jejího podnětu došlo ke společné schůzce na faře ve Víně, již se účastnil také Vojta Beneš. Zde došlo k dohodě o společném postupu, jehož cílem mělo být zničení lidově demokratického zřízení a obnovení kapitalismu v našich zemích.

Již v srpnu 1948 založila obžalovaná Dr. Milada Horáková protistátní skupinu, v níž soustředila kolem sebe bývalé význačné reakčně orientované národní socialisty Dr. Nestávala, Dr. Čupera, Dr. Sýkoru a Račanského, k nimž zakrátko byl přizván František Dlouhý. Takto byl vytvořen t.zv. "ilegální výbor", který měl poskytnout bývalým reakčním straníkům jednotné informace a direktivy protistátní a zejména též špionážní činnosti. Ten měl také připravit kádry pro ten okamžik, kdyby došlo ke zvratu lidově demokratického zřízení. Tyto jednotné direktivy obdržela obžalovaná Horáková společně s obžalovaným Dr. Nestávalem již od Petra Zenkla. Později pak ze zahraničí v dopise od Huberta Ripky. Podle nich se měly zejména podporovat teroristické skupiny, které se již vytvořily, měla se organisovat v maso-

vém měřítku špionáž a sabotáž, měl se ostouzet režim lidové demokracie a pro období t.zv. "studené války".

Z podnětu obžalované Horákové byl v každém kraji ustanoven pro rozvratnou a vyzvědačskou práci důvěrník. Úkolem těchto důvěrníků bylo udržovat spojení s protistátními organizacemi a koordinovat jejich činnost. Obžalovaná Horáková sama převzala kraj České Budějovice a navázala tam spojení s bývalými reakčními funkcionáři národně socialistické strany z různých okresů. Obžalovaná Dr. Milada Horáková byla v čele protistátní organizace a jejím úkolem bylo udržovat spojení se zahraničím. Toto spojení také navázala a udržovala a to nejen s Petrem Zenklem a Hubertem Ripkou, nýbrž později i s Růženou Pelantovou, podávala jim zprávy o své protistátní činnosti, přijímala od nich pokyny, informace, ale zejména jim zasílala nejrůznější špionážní zprávy hospodářské i politické, jejichž obsahem byly skutečnosti, které tvoří státní tajemství. Obžalovaná totiž dobře věděla, že Zenkl a Ripka potřebují špionážní zprávy především pro západní imperialisty a že jich bude užito proti republice.

Spojení s nimi udržovala různými cestami, zejména též pomocí uprchlice Anny Kvapilové v Norsku přes francouzskou státní příslušnici Essertier a Nora Andersona.

Pokoušela se pomocí bývalého vyslance Smutného získat pro Petra Zenkla cizí státní příslušnost a umožnit mu tak útěk za hranice krátce po únoru 1948. Tento pokus ztroskotal. Velmi účinně však pomohla Ripkovi při jeho ilegálním odchodu za hranice. Obžalovaná si přála zvrát lidově demokratického zřízení, při čemž mělo na našem území dojít k restauraci kapitalismu. Jedinou možnost pro splnění tohoto svého přání viděla v útočné třetí světové válce západních mocností

proti vlastnímu státu a vlastnímu lidu. Proto posílala špionážní zprávy Zenklovi a Šupkovi, neboť o nich věděla, že svou činností ve službách západních imperialistických mocností v přípravách na novou světovou válku pomáhají.

Organisování a koordinování činnosti všech protistátních skupin, s nimiž vešla ve styk, mělo pak ten účel, aby v době války protistátní skupiny podporovaly nástup útočníka proti republice.

Z podnětu obžalované vypracoval obžalovaný Dr. Hejda t.zv. "program", obsahující návrh na uspořádání hospodářských a politických poměrů po zvratu. Tento "program" byl projednán nejen v t.zv. "illegálním výboru", ale i s dalšími protistátními skupinami, s nimiž obžalovaná Horáková navázala spojení, zejména s obžalovanou Kleinerovou, s obžalovaným Přeučilem a obžalovaným Dr. Pečlem.

Tímto "programem" bylo prokázáno a obžalovaná Horáková to ostatně doznala, že konečným cílem její protistátní činnosti byla u nás po provedeném zvratu restaurace kapitalismu.

Obžalovaný Dr. Josef Nestával se stal po květnové revoluci významným členem národně socialistické strany. Po únoru byl zbaven politických funkcí, ale na svém dosavadním služebním působišti zůstal, byť byl pověřen méně významným, ale slušně honorovaným místem. V této době se rozhodl pro protistátní činnost. Přijal od Zenkla společně s obžalovanou Horákovou pověření k jednání s exponenty pravicových sociálních demokratů a reakčních lidovců, účastnil se společné schůzky ve Vinoři, kde bylo jednáno o vytvoření společné základny pro rozvratnou činnost proti republice a po zatčení Dr. Pečky, který ve Vinoři jednal za pravicové sociální demokraty, vyjed-

nával s nástupcem obžalovaného Dr.Pešky - Dr.Jeřábkem.

Stal se politickým vedoucím protistátní skupiny, kterou založil společně s obžalovanou Horákovou. Súčastnil se všech schůzek vedení této skupiny a byl pověřen funkcí krajského důvěrníka v pražském kraji. Svým důvěrníkům dával instrukce, jak podchytili další osoby pro protistátní činnost a udržovati nepřátelsky smýšlející jedince v pohotovosti pro dobu převratu a jak vytvářeti mezi obyvatelstvem náladu pro velezrádnou činnost a vyvolávat nechuť k budovatelské práci. Snažil se zapojiti do protistátní činnosti co nejvíce protistátních skupin. Především navázal spojení s Ing.Františkem Klímou, který vedl protistátní skupinu t.zv."hospodářskou radu". Již na první schůzce této skupiny byl pověřen jejím politickým vedením a toto pověření přijal. Od skupiny pak přejímal hospodářské elaboráty a významné špionážní zprávy. Převzal od Ing.Klímy program této protistátní skupiny, nazvaný "Za svobodné Československo", jehož uskutečnění mělo mít za následek návrat kapitalismu, vyloučení marxistických stran z politického života, zrušení pozemkové reformy a v podstatě odstranění lidové správy. Tento program přednesl ve vedení své protistátní skupiny. Ing.Klímovi podával informace o obsahu dopisů, které výbor obdržel od Řipky a Zenkla, zejména mu dal příkaz ke sbírání špionážních zpráv. V září 1948 navázal spojení s Františkem Přeučilem, jenž ho informoval o existenci teroristických skupin na Ostravsku a Chomutovsku a žádal ho o doporučení vojenské osoby, která by tyto skupiny řídila. Tak byly tyto teroristické skupiny zapojeny na samotné ústřední vedení.

Navázal také styk se skupinou Antonie Kleinerové, která uznávala obžalovaného za jednoho z vedoucích činitelů zločinného podzemí a tomuto vedení se podřizovala. V dubnu 1949 se obžalovaný sešel s dr.Oldřichem Peclem, který byl t.zv. " ideovým vůdcem " skupi-

ny Kleinerové. Ten obžalovaného informoval o své protistátní činnosti. Při další schůzce mu dr. Pecl oznámil, že vypracoval memorandum na americké velvyslanectví a podepsal: "Za demokratickou opozici." Memorandum obsahovalo štvavé údaje proti lidovědemokratickému zřízení a špionážní zprávy. Bylo předáno dr. Palivcovi, který je prostřednictvím II. tajemnice velvyslanectví USA Mary Vance Trentové předal velvyslanci USA v Praze Jacobsovi.

Ve snaze zajistiti co nejúčinnější pomoc západních imperialistů a vzájemný styk s nimi, aby bylo dosaženo konejdříve zvratu poměrů v republice, pokusil se vyjednati útek dr. Petra Zenkla ze hranice. Dále navázal spojení s býv. vyslancem dr. Kopeckým, který mu řekl, že prostřednictvím Francouzského nebo švýcarského vyslanectví odesílá zločinné emigraci špionážní zprávy a sám ho informoval o své protistátní činnosti a jednal s ním o vybudování špionážní ústředny v Řezně.

Z jeho podnětu vypracovala obžalovaná dr. Horáková a Ing. Šobr zprávu pro dr. Zenkla a dr. Ripku, v níž žádali i zaslání pokynů a sdělení, kdy mohou počítati se zásahem západních mocností. Od dr. Ripky a dr. Zenkla pak dostal postupně po dvou informativních dopisech.

Kromě této široce založené činnosti organizační rozvíjel obžalovaný též činnost špiónážní. Především spolupůsobil při redakci špionážních zpráv, které vyplynuly z jednání celého výboru a jichž dopravu dr. Zenklovi obstarávala dr. Horáková a ing. Šobr. Sám pak získal od Ing. Klímy celkem 8 velmi závažných špionážních zpráv politického, hospodářského a vojenského rázu.

Obžalovaný dr. Jiří Hejda spolupracoval již v předmnichovské republice s představiteli průmyslového a finančního kapitálu. Známý finanční magnát dr. Preis nabídl mu místo vrchního ředitele v Českomoravské Kolben-Daněk, kde při svém odchodu v r. 1939 byl odměněn odstupným

ve výši 1, 400.000 Kčs. Na to koupil továrnu na výrobu kuchyňského zařízení ve Vršovcích, již během okupace značně rozšířil. Po osvobození vystupoval proti znárodnění a v celé řadě článků propagoval požadavky zvýšení výroby lehkých spotřebních statků, protože dobře věděl, že ve svých důsledcích to znamená hospodářské připoutání republiky ke kapitalistickým státům a že by to znamenalo posílení kapitalistického sektoru v našem národním hospodářství. Jest znám svým návrhem, aby národní podniky byly změněny na akciové společnosti, v nichž by 49 % akcií přešlo do rukou soukromých vlastníků a cizího kapitálu. Veškerá jeho snaha, do února 1948 opírající se o legální základnu, nesla všechny znaky úsilí zabránit cestě k socialismu a nebo ji ztížit a zachránit pro kapitalisty co se dá. Když po únoru 1948 se zhroutila legální základna této jeho rozvratné činnosti, nasadil si masku loyality a slíbil spolupráci na výstavbě socialismu v republice. Bylo mu proto ponecháno členství v Ústřední plánovací komisi, kde setrval až do května 1949. Ačkoliv mu byla uložena povinnost uchovávat státní tajemství, k nimž měl přístup v Ústřední plánovací komisi, přesto od poloviny roku 1948 do února 1949 v pravidelných měsíčních nebo 2měsíčních intervalech dodával dr. Palivcovi zprávy o hospodářské situaci v ČSR. V těchto zprávách vyzrazoval poznatky a statistická data, získaná v Ústřední plánovací komisi, zejména uváděl přesná data československé výroby v absolutních číslech i procentech, aby usnadnil imperialistickým státům provádění diskriminační politiky a snižoval obrannou schopnost ČSR.

Dr. Palivec odesílal tento špiónážní materiál prostřednictvím tajemnic velvyslanectví USA Louisy Schaffnerové a Mary V. Trežntové v Praze. Tyto zprávy pak byly zasílány za souhlasu velvyslance USA Jacobse, diplomatickou poštou. V dubnu 1949 navázal obžalovaný spojení s jádrem protistátního spiknutí, když se sešel s obž. Dr. Miladou Horákovou.

Na této schůzce jí nabídl vypracování hospodářského programu. V červnu 1949 tento program obžalované Horákové také předal. Realisace tohoto programu by znamenala ve všech oborech hospodářského života v ČSR restauraci kapitalismu, nastolení vlády buržoasie a potlačení dělnického hnutí. Obžalovanému Hejdovi šlo o to, aby po kýženém zvratu bylo odstraněno znárodnění průmyslu, jeden to ze základních sloupů lidovědemokratického zřízení. Šlo mu o to, aby bývalí kapitalističtí vlastníci dostali zpět své průmyslové závody. Doporučuje i pronikání zahraničního kapitálu do naší země a velkoobchod chce vrátit do soukromých rukou. Navrhuje ve svém programu, aby ti kapitalisté, kteří dostanou zpět akcie, se stali generálními řediteli podniků a aby vedle pevného platu dostali obratovou provisi, která nepodléhá dani ze mzdy. Navrhuje také zvýšení činží, tedy pro majitele domů zajištění zračných bezpracných zisků. Znamená tedy program, vypracovaný obžalovaným, odstranění všech vymožeností lidu. Obžalovaný byl si vědom toho, že uskutečnění tohoto cíle bylo by možné jen tehdy, došlo-li by ke zvratu lidovědemokratického zřízení. Možnost zvratu viděl v nové válce, kterou se snaží imperialistické mocnosti rozpoutat proti SSSR a zemím lidových demokracií a tedy i proti ČSR. Proto veškerou svou rozvratnou a zejména nebezpečnou špionážní činnost zaměřil k podpoře těchto snah.

Ještě v létě 1949 předal důležitou špionážní zprávu o československém hospodářství obžalované Horákové.

Obžalovaná Františka Zemínová se po únoru 1948 vzdala na znamení nesouhlasu s vítězstvím lidu svého poslanceckého mandátu v býv. národně socialistické straně. Obžalovaná nevěřila, že pracující lid udrží státní moc ve svých rukou, přála si, aby moc přešla opět do rukou buržoasie právě tak jako uprchlí zrádce a proto se snažila navázat s nimi spojení, aby od nich dostala pokyny, jak uvést v soulad svou činnost doma s jejich ve-

lezrádnými plány. Spojení se zločinnou emigrací jí zprostředkoval nejprve agent americké špionážní služby Jiří Corn, jehož pomocí poslala do Paříže bývalému poslanci ČSNS, nyní šponu v cizích službách, Antonínu Bartošovi řadu dotazů. Pomocí téhož agenta Jiřího Corna zaslalado USA řadu špionážních zpráv, mezi nimi pak zprávu o určitém zákroku bezpečnostních orgánů, na který byla tak upozorněna špionážní centrála v zahraničí. František Ambrož, další agent CIC, potvrdil jí v listopadu 1949 písemně, že její zprávy odevzdal Zenklovi a Pelantové. Corn jí pak řekl, že zprávy do zahraničí dopravují dva špioni, kteří byli vysláni špionážní organizací CIC. Z toho obžalovaná Zemínová poznala, že zahraniční emigrace, zejména Dr. Zenkl je v nejužší spolupráci s americkou výzvědnou službou. Další spojení se zahraničím navázala obžalovaná pomocí velkořezníka Vladimíra Rodovského, po němž zaslala do USA vzkaz a žádala, aby bylo vysíláno smluvené heslo t.zv. "Hlasem Ameriky", což se také stalo a obžalovaná Zemínová se podle tohoto pokynu ve své další protistátní činnosti řídila. Obžalovanou Zemínovou navštívil býv. poslanec národně socialistické strany Antonín Vála z Mostu, svěřil se jí, že organizuje protistátní rozvratnou skupinu společně s Ing. Zvěřinou a požádal ji o informace k usměrnění své protistátní činnosti, kterou mu obžalovaná přislíbila. Pak ji navštívil z téže protistátní skupiny Ing. Zvěřina a podal jí další informace o rozvratné činnosti. Obžalovaná ho napomínala, aby pracovali opatrně a v malých skupinách, nejlépe v systému "trojek". Podobně ji navštívil František Maxa, bývalý okresní tajemník národně socialistické strany z Chomutova a svěřil se jí, že podle "trojkového systému" vybudoval rozvratnou skupinu na Chomutovsku. Obžalovaná dávala stejné pokyny pro rozvratnou činnost Votrubové a Rykové z Plzně a Václavu Justovi pro Karlovarsko.

Nejmocněji zapůsobila na spoluobžalovaného Jana Buchala, s kterým se sešla celkem 4 x. Spoluobžalovaný Jan Buchal se jí svěřil, že se dvakrát pokusil o ilegální odchod za hranice a na její výzvu se rozhodl zůstat v republice a připravovat ozbrojený puč. Když Buchal při rozhovoru s obžalovanou Zemínovou mluvil o možnosti války mezi západními mocnostmi na jedné straně a SSSR a státy lidové demokracie na straně druhé a vyslovil pochybnosti o možnosti vítězství západních mocností, snažila se obžalovaná Zemínová přesvědčit obžalovaného Buchala o lepších vyhlídkách západních mocností na vítězství s poukazem na atomovou pumu a předala mu knihu "Hirošima", aby posílila jeho víru ve vítězství imperialistických mocností. Pokud obžalovaná jednala s vedoucími teroristických skupin, nestavěla se zásadně proti jejich činnosti, ale snažila se přesvědčit je o tom, že izolované a předčasně provedené pušistické akce nemají vyhlídek na úspěch, nýbrž že je třeba, aby byly provedeny ve vhodný čas. Tuto vhodnou dobu viděla v ozbrojené intervenci ze strany západních imperialistů, za které současně provedené ^{akce} teroristických skupin mohly mít jedině naději na úspěch.

Obžalované se dostal také do rukou dopis Huberta Rápky s pokyny pro protistátní činnost. Tyto pokyny tlumočila obžalovaná dále Valerii Brabcové, podle nich napsala s ní text výhružného dopisu, který pak Brabcová rozeslala veřejným a politickým funkcionářům. Obžalovaná Zemínová od února 1948 až do listopadu 1949, kdy byla zatčena, byla ve styku s různými protistátně činnými osobami, které se na ni obracely, aby si od ní vyžádaly direktivy a pokyny pro svou zločinnou činnost. Obžalovaná jim je také dávala a svou bývalou autoritou jejich odhodlanost pracovat proti lidovědemokratickému zřízení posilovala.

Obžalovaný František P ř e u č i l rozvinl

po únoru 1948 rozsáhlou protistátní činností. Pověřen tak zv. ille gálním výborem, převzal vedení protistátní činnosti v kraji Hradec Králové a Pardubice a vytvořil z bývalých reakčních činnovníků nár.soc.strany rozvětvenou špionážní síť, z níž čerpal řadu špionážních zpráv. Vytvoření této sítě bylo současně přípravou pro obsazení politických a hospodářských míst, jakmile dojde k převratu. Obžalovaný vytvořil řadu protistátních skupin, jimž dával přesné úkoly. Mezi nimi byl také pokyn k rozvratnické činnosti proti zakládání jednotných zemědělských družstev.

Od obžalované Zemínové přijal pokyn k organizování a usměrnění činností protistátních skupin na Chomutovsku a zejména na Ostravsku. V souhlase s obžalovanou Zemínovou působil na obžalovaného Jana Buchala, aby předčasně nevyvolal teroristickou akci a usiloval o to, aby činnost Buchalovy teroristické skupiny byla koordinována s činností jiných teroristických skupin. Obžalovaný viděl nejvhodnější okamžik pro akci teroristických skupin v té době, kdy by došlo k útočné válce proti ČSR. Proto také se snažil získat pro Buchalovu teroristickou skupinu vojenského velitele.

Aby obžalovaný usnadnil imperialistickým mocnostem přípravu pro válku, vyzvídal avyzrazoval všechny skutečnosti, které v zájmu politickém, vojenském a hospodářském měly zůstat utajeny před nepřátelskou cizinou a před zrádnými emigranty, kteří spolu s ní pomocí války chtějí zničit lidově-demokratické zřízení republiky. Všechny tyto zprávy předával obžalovaný obžalované Kleinerové a Ing.Klímovi, jednu velmi důležitou o obchodních stycích se SSSR, s přesnými čísly obžalované Horákové.

Obžalovaná Kleinerová a Ing.Klíma je pak posílali za hranice.

Veškerá tato protistátní činnost obžalovaného spožu s ostatními pachateli směřovala k tomu, aby lidově-demokratické zřízení bylo rozvráceno a zničeno a obnoven kapitalismus. V tomto směru obžalovaný se zúčastnil v protistátní skupině t.zv. " Hospodářská rada " prací na plánu, jak uspořádati politické a hospodářské poměry po zvratu. Byl mu svěřen úsek t.zv. živnostensko-obchodnický, pro který si vytvořil zvláštní skupinu. Obžalovaný se zúčastnil pravidelně schůzí t.zv. " Hospodářské rady ", kde byl připravován podrobný plán obnovy kapitalistického hospodářství po zvratu poměrů aspolupůsobil při výběrům osob, které měly po zvratu poměrů zaujmouti vedoucí místa ve veřejném i hospodářském životě.

Obžalovaný Jan Bucha l se brzy po únoru 1948 dvakráte neúspěšně pokusil o ilegální odchod z ČSR, aby se za hranicemi spojil s nepřáteli republiky v úmyslu, ~~přičin~~iti odtud teroristické akce na území republiky. Po rozmluvě s obžalovanou Zemínovou se rozhodl vytvořiti rozsáhlou teroristickou organizaci na Ostravsku. Obžalovaný získal řadu osob, z bývalých členů SNB i armády, kteří pro své reakční smýšlení byli z těchto sborů vyloučeni. Tato teroristická skupina byla vybavena zbraněmi. Obžalovaný žádal Zemínovou, aby mu pomohla navázati spojení s jinými ilegálními skupinami a ta ho z toho důvodu poslala za obžalovaným Přeučilem. Pomocí smluvného poznávacího hesla, jež mu obžalovaná Zemínová sdělila, se s obžalovaným Přeučilem dorozuměl a na přání Přeučilovo uznal nutnost podříditi svou skupinu rozkazům ze zahraničí. Dojednal s obžalovaným Přeučilem, že k udržování styků mezi jeho a Přeučilovou skupinou bude k němu někdo vyslán a Přeučil opravdu k přímému spojení vyslal Karla Wernera.

Obžalovaný Bucha l. navázal spojení pomocí agenta Jaroslava Hořejše přes t.zv. " Radu svobodného Československa " s americkou špiónážní ústřednou v Německu.

Informoval ho o své protistátní teroristické skupině, o všech přípravách k puči, jmenoval mu některé její členy, říkal mu o svém spojení na celostátní ústředí protistátních skupin a o svém spojení s obžalovanou Zemínovou.

Obžalovaný Buchal dal příkazy dalším osobám, které získal, k vytvoření samostatných protistátních teroristických skupin, jež všechny společně měly provést protistátní puč, který se měl usnadnit ozbrojenou intervencí proti ČSR a měl být s ní zkoordinován. K tomu účelu vypracoval obžalovaný Buchal podrobný plán na obsazení nejdůležitějších míst v Ostravě, připravil svolání ke dvěma vyslanectvím cizích států, v nichž žádá ozbrojenou intervenci, o pomoc letadel s posádkou těch zrádců, uprchlých za hranice, kteří by byli ochotni bombardovat republiku. Připravil též řadu svolání k občanstvu a na obžalovaném Přeučilovi se domáhal vyslání vyššího důstojníka k odbornému vedení své protistátní teroristické skupiny.

Obžalovaná Antonie Kleinerová nebyla pro své reakční zaměření přijata po únoru 1948 do Obrozené ČSS. Z nenávisti k lidově-demokratickému zřízení vytvořila za spolupráce Růženy Pelantové protistátní skupinu, do níž zapojila Andělínu Šulíka a Josefa Nedomu, oba bývalé poslance národně-socialistické strany, a bývalého majitele antracitových dolů Ing. Dr. Oldřicha Pecla. K tomuto jádru protistátní skupiny postupně připojovala další osoby, jež postupně tvořily zvláštní protistátní skupiny. Tak byly z jejího popuču vytvořeny protistátní skupiny na Hlučínsku, Opavsku a Jesenicku. Při své protistátní činnosti se řídila rozvratnickými pokyny dr. Huberta Ripky, které obdržela v září 1948 a znovu začátkem května 1949. Tyto pokyny její skupina rozmnožovala a používala je pro instruování ostatních protistátních skupin i jednotlivců.

Udržovala spojení s obžalovaným Františkem Přeučilem, který řídil skupiny na Ostravsku a Pardubicku podle jejích instrukcí, které ona dostávala ze zahraničí a jež mu všechny dávala čísti. Od něho také převzala asi 3 nebo 4 špiónážní zprávy a program, vypracovaný obžalovaným dr. Hejdou, slíbila také Přeučilovi sehnati pro jeho teroristickou skupinu osobu s vojenským výcvikem. Byla ve styku s obžalovanou Horákovou, jež byla hlavou vedení protistátního spiknutí, s níž zkoordinovala činnost protistátního spiknutí, které sama vytvořila. Koncem července 1949 spolupůsobila při ilegálním odchodu za hranice Růženy Pelantové, která tam odešla z popudu protistátní skupiny obžalované Kleinerové. Jejím úkolem bylo navázati spojení svými známými činovníky západních mocností, které měly poskytnouti v rozvratné činnosti proti republice pomoc. Obžalovaná také umožnila útěk Josefě Votočkové a navázala styk se dvěma agenty cizí zpravodajské služby Otíkem a Rudou.

Od září 1948 udržovala styk s A. Kvapilovou, prostřednictvím úřednice norského vyslanectví v Praze L. Rivenes. Kvapilová jí z Norska posílala štvavé časopisy, vydávané uprchlými zrádci, které pak obžalovaná dále rozšiřovala. Asi v dubnu 1949 se pokoušela opatřiti součastky pro vysílací stanici a nakonec pro tuto vysílací stanici obstarala úkryt.

Kromě rozsáhlé organizační protistátní činnosti se obžalovaná i všichni členové její protistátní skupiny zabývali rozsáhlou vyzvědačskou činností, kterou Kleinerová řídila. Skromáždila tak mnoho důležitých zpráv rázu hospodářského, zejména z průmyslu, politického i vojenského, které všechny odeslala za hranice, když je spolu s obž. Drem Peclem upravila. Některé zprávy předávala obž. Dr. Peclovi, který je předával dále obžalovanému Záviši Kalandrovi a ten Mary Bakerové, úřednici United Press, která je předala přímo agentu CIC, tam na oko zaměstnanému. Mimoto zaslala do zahraničí prostřednictvím Norky

slečny Rivenes a A.Kvapilové štvavé články, ostouzející lidově demokratické zřízení, už určené pro štvavou kampaň proti ČSR.

Obžalovaná také spolupůsobila při odeslání 4 memorand do ciziny. Prvé, vypracované Dr.Peclem, bylo adresováno Organizaci spojených národů, druhé, vypracované obžalovaným Dr.Peclem, americkému velvyslanectví, třetí, vypracované Andělínem Šulíkem, bylo adresováno t.zv. "Radě svobodného Československa" a čtvrté, vypracované Dr.Peclem, bylo adresováno pí Rooseweltové.

Všechna memoranda obsahovala snášku pomluv o lidově demokratickém zřízení a žádost o intervenci s upozorněním, že lidově demokratické zřízení v Republice Československé by se mohlo svým příkladem státi nebezpečným pro západní kapitalismus. Obžalovaná i všichni z její protistátní skupiny spoléhali na válku, která jim jediná dávala naději na zničení lidově demokratického zřízení. Byli rozhodnuti, kdyby došlo k útočné válce proti republice, postavit se na stranu nepřítele, aby narušili obranu země a uspišili tak obnovu kapitalismu.

Obžalovaný Dr.Oldřich Pecl, bývalý majitel antracitových dolů, které mu byly v r.1945 znárodněny, rozhodl se pracovat ke zničení lidově demokratického zřízení a pro obnovu kapitalismu v republice, jakmile zjistil po únoru 1948, že veškeré naděje na zvrát legální cestou jsou ztraceny. Vytvořil společně s obžalovanou Antonií Kleinerovou a dalšími rozvratníky protistátní skupinu, která spekulujíc na válku, měla pro tento případ organisovat protistátní živly, jež pak měly v zájmu nepřítele plniti záškodnické úkoly páté kolony. Mimo to k tomu cíli obžalovaný jednak v této skupině, jednak

ve spojení s trockistou obžalovaným Závišem Kalandrou, prováděl širokou špionáž ve prospěch západních imperialistů, aby je podpořil v jejich válečném úsilí.

Od prosince 1948 do června 1949 dodal anglickým a americkým špionážním ústřednám za pomoci trockistického agenta obžalovaného Záviše Kalandry asi 100 špionážních zpráv, hospodářských, politických a vojenských, mezi nimiž byla řada zpráv, obsahujících zvláště důležité státní tajemství. Obžalovaný Záviš Kalandra byl ve spojení s tiskovou agenturou United Press v Praze, kde působily vyzvědačky Mary Bakerová a Fischerová.

Zprávy, které dodával obžalované Kleinerové, byly zasílány přes Norku Rivenes Zenklovi a Pelantové.

Kromě zpráv, jež obsahovaly skutečnosti, které pro obranu republiky měly zůstat utajeny, vyžradil cizí moci adresy určitých firem, které pomáhaly našemu ministerstvu zahraničního obchodu prolamovati diskriminační politiku USA proti ČSR, aby se strany USA byl proti těmto firmám učiněn zákrok, aby do ČSR toto zboží nedodávaly.

Seznámil se také s redaktorem New York Times Schmidtem, informoval ho o cílech protistátní organizace a požádal ho, aby imperialistický agent Lockhart své štvání v rozhlasu ještě více prohloubil.

Obžalovaný se často stýkal s členem jugoslávského velvyslanectví v Praze, bývalým chargé d'affaires Dr. Ivo Murkem. Z jeho podnětu ho informoval o různých politických událostech, zejména též o náladě obyvatelstva, o poměrech ve výrobě, zejména v dolech, takže mu vyžradil skutečnosti, jež v politickém a hospodářském zájmu republiky měly zůstat utajeny.

Vypracoval memorandum t.zv. československé de-

mokratické opozice společně s obžalovanou Kleinerovou, které obsahovalo řadu špiónážních zpráv a jež vyzývalo k podpoře Titova režimu v Jugoslavii. Toto memorandum bylo dodáno velvyslanectví USA přes Dr. Palivce, který je prostřednictvím druhé tajemnice tohoto velvyslanectví Mary Vance Trentové předal velvyslanci USA v Praze Jakobsovi.

Dále obžalovaný spolu s obžalovanou Antonií Kleinerovou vypracoval memorandum pro t.zv. "Radu svobodného Československa", které přes úřednici norského vyslanectví Rivenes bylo zasláno Zenklovi a Pelantové.

Obžalovaný znal celý rozsah protistátní činnosti obžalované Kleinerové, zejména její spojení s agenty CIC a převzal od ní do úschovy bíanco formuláře občanských legitimací pro potřebu protistátní organizace. Stejnopisy špiónážních zpráv, které získal a odeslal, jakož i písemné zprávy a pokyny ze zahraničí i další písemné doklady o své protistátní činnosti, jakož i činnosti jiných členů protistátní organizace, shromáždil v jakémsi archivu, který uložil do lahví a zakopal ve své zahradě, a který mu měl sloužiti v případě zvratu, v který doufal, jako dokument o jeho odbojové činnosti proti lidově demokratickému zřízení.

Obžalovaný Závěš Kalandra nenáviděl již za předmnichovské republiky, jako stoupenec trockismu, SSSR a již tehdy rozbíjel jednotu dělnické třídy. Po květnové revoluci pokračoval v této činnosti zálučnými methodami a jak se sám doznal, bylo jeho cílem napomáhati utužení diskriminační blokády se strany západních imperialistů proti ČSR, aby se znemožnil další zdárný vývoj v republice s tím ko-

nečným cílem, aby republika se dostala na cestu k maršhalisaci, t.j. aby byla odtržena od SSSR a byly tak zrušeny všechny spojenecké smlouvy.

Obžalovaný, sleduje tento cíl, počínal si nanejvýš záludně, Do února 1948 se svou malou trockistickou skupinkou zaměřil své úsilí k tomu, aby zorganizoval protikomunistickou a protilidovou frontu a rozbil tak jednotu dělnické třídy. Psal rozbižečské články pod různými jmény současně v odborářských časopisech národně socialistické a sociálně demokratické strany a když mu byla únorovými událostmi vzata možnost pokračovati na této základně v záludné činnosti, rozhodl se pro zločinnou činnost velezrádnou a špionážní.

Ještě před únorem 1948 vešel ve styk s vedoucím čl.odbočky misse C.A.R.E. Američanem Benediktem, který byl přímým zástupcem t.zv. "čtvrté internacionály", sloužící imperialistům k rozkladným akcím mezi dělnictvem. Po únoru mu Benedikt nabízel ilegální odchod do ciziny přes francouzské vyslanectví letadlem. Na podzim 1948 navázal Kalandra spojení s členem vel-vyslanectví USA v Praze Friedem a poskytoval mu špionážní zprávy o ČSR, zvláště o politických poměrech. Žádal také Frieda, aby ovlivnil Zenkla pro vytvoření jednotného bloku z pravicových sociálně demokratických živlů a reakčních živlů býv.národně socialistické strany k účinnější ofenzivě proti lidově demokratickému zřízení v ČSR.

V srpnu 1948 se sešel obžalovaný Kalandra s obžalovaným Dr.Peclem a začátkem prosince téhož roku se dohodli na společné protistátní činnosti. Obžalovaný Kalandra měl spojení do zahraničí, obžalovaný Dr.Pecl měl zase prameny pro získávání špionážních zpráv. Obžalovaný Kalandra věděl dobře, že

výstavba socialismu v ČSR je závislá na hospodářské výstavbě země. A proto především proti této hospodářské výstavbě namířil svou záškodnickou činnost. Od obžalovaného Dr. Oldřicha Pecla převzal asi 100 špionážních zpráv, které z 90 % byly rázu hospodářského, zbytek pak rázu politického a vojenského. Nejdůležitější hospodářské zprávy získal od obžalovaného Oldřicha Pecla, který je měl ze Svazu československého průmyslu, společně s obžalovaným Dr. Peclem zatrhoval v těchto zprávách významná místa, o něž měla zájem americká špionážní služba. Dále převzal od obžalovaného Dr. Pecla adresy zahraničních firem, jejichž pomocí ministerstvo zahraničního obchodu prolamovalo diskriminační opatření americké vlády, namířená proti ČSR. Touto zprávou, jež byla určena americké špionážní službě, mělo se zabránit, aby tyto zahraniční firmy nedodávaly do ČSR potřebné zboží. Poněvadž o zprávy tohoto druhu projevila americká špionážní služba zvláštní zájem, vyžádal si a také obdržel od obžalovaného Oldřicha Pecla další adresy zahraničních firem. Všechny tyto zprávy předával prostřednictvím Angličanky Bakerové agentu CIC, zaměstnanému v pražské redakci United Pressu.

Tím podporoval obžalovaný Kalandra útočné cíle západních imperialistů, aby dosáhl rozvrácení československého hospodářství nebo alespoň zbrzdění výstavby socialismu a v konečné fázi zničení a rozvrácení lidově-demokratického zřízení.

Obžalovaný Dr. Zdeněk Peška byl v sociálně-demokratické straně stoupencem snah jejího pravého křídla a jako buržoasní element v této straně pracoval proti sjednocení dělnické třídy. Po únoru 1948 pokračoval v rozvratné činnosti tím, že utvořil vlastní protistátní skupinu a pak s obžalovanou Horákovou

se dohodl na svolání koordinační porady protistátních skupin, vytvořených z reakčních činitelů pravicového zaměření býv. strany sociálně-demokratické a strany lidové, jež se uskutečnila v září 1948 na faře ve Víněři.

Podnět k vytvoření protistátní skupiny, v níž se stal obžalovaný dr. Peška pak řídícím činitelem, vyšel na večírku, konaném na počest 70. narozenin Vojty Beneše. Brzy poté došlo k první schůzce, již se zúčastnili Vojta Beneš, obž. Dr. Peška, Harlas, Rada a obž. Dunder. Na této a dalších schůzkách bylo dohodnuto vydati protistátní letáky. První leták byl určen oné části členstva býv. strany sociálně demokratické, která odmítla sloučení s KSČ a byl zaměřen proti lidově-demokratickému zřízení. Byl rozmnožen v 500 kusech a rozeslán na adresy, při čemž obžalovaný dr. Peška sám udal asi 10 adres. Později byl vydán leták, určený zemědělcům, kterým se obžalovaný a jeho skupina pokoušeli rozbít svazek dělníků s pracujícím rolnictvem a konečně třetí leták byl vydán k výročí 28. října 1948. Zatím co první leták byl podepsán "Zatímní ústřední výbor nezávislé československé sociální demokracie", další dva letáky byly podepsány jménem Jiří Svoboda, aby se tak zamezilo odhalení protistátní skupiny. Obžalovaný také navrhl, aby byl vypracován t. zv. "Program", jako základna boje proti lidově-demokratickému zřízení a po poradách vypracoval jeho konečné znění. Tento program obsahuje příslib a ochotu zařadit republiku do kosmopolitického nadstátního útvaru, zřejmě pod vedením amerických imperialistů, proklamuje změnu orientace mezinárodních hospodářských styků na západ se všemi důsledky z toho vyplývajícími. Úprava vnitřních poměrů v republice v úseku hospodářském žádá revisi znárodnění, tedy zpětný pochod ke kapitalismu. Tento t. zv. "Program" se v zásadě shoduje s programy ostatních protistátních skupin a jako v jejich programech, tak

i v tomto programu jasně pronikají základní myšlenky návratu ke kapitalismu a jeho realizace znamenala by zánik samostatnosti Československé republiky.

Obžalovaný dr. Peška navázal na radu obžalované dr. Horákové styk s dr. Sýkorou, který prostřednictvím švédské státní příslušnice Posse-Brázdové a diplomatického zástupce jedné cizí moci mu umožnil spojení se zahraničím a zejména se zrádcem Dr. Tábořským. Touto cestou poslal obžalovaný dr. Peška zahraničním špionážním agenturám několik zpráv o skutečnostech z politického života v republice (tři zprávy týkající se Karlovy university a jeden výtisk t.zv. programu), které v politickém zájmu měly zůstat utajeny a tedy cizí moci vyžradil státní tajemství.

Obžalovaný také opatřil své protistátní skupině vysílačku, jež měla sloužiti v příhodném okamžiku k podávání špionážních zpráv.

Pokusil se též rozšířiti činnost protistátní organizace na další kraje, zejména se pokusil navázati spojení na Slovensku. Konečně usiloval o seznámení s jistým bývalým vyšším důstojníkem, od něhož chtěl slyšeti ~~názor~~ s hlediska odborně vojenského názor na protistátní činnost své skupiny a na vyhlídky této činnosti vzhledem k předpokládané intervenci západních mocností. Počítal tedy obžalovaný jako s jedinou možností, jež by byla s to způsobiti zvrát, s útočnou válkou západních mocností proti republice, aby po zvratu mohl uskutečňovat svůj program na obnovu kapitalismu. V další trestné činnosti mu bylo zabráněno tím, že byl 11.11.1948 zatčen.

Obžalovaný Vojtěch Dundr, bývalý ústřední tajemník sociálně-demokratické strany, byl již v předmnichovské republice stoupencem oportunistické pravičácké politiky a odpůrcem jednoty dělnické třídy. Když se mu do února 1948 nepodařilo s legální základny rozbit tuto jednotu, rozhodl se po únorovém vítězství pracujícího lidu pro

podzemní protistátní činnost.

Spolu s obžalovaným dr. Peškou založil vlastní protistátní skupinu, souhlasil s vydáváním protistátního letáku, útočícího na sjednocení dělnické třídy a na lidově demokratické zřízení. Spolupracoval na formulování t.zv. "Programu".

Navázal spojení s agenty západních imperialistů, zejména s Arno Haisem. v Paříži, Václavem Holubem v Anglii a dr. Eduardem Tábořským ve Švédsku. Těmto agentům západních mocností zasílal zprávy o své protistátní činnosti a přijímal od nich příkazy k dalším akcím. Sám vypracoval dvě špionážní zprávy o politické situaci po únoru 1948 a tím, že je zaslal do zahraničí, vyrazil skutečnosti z politického života, jež v politickém zájmu republiky měly zůstat utajeny před cizí mocí. -

Věděl o tom, že protistátní skupina si opatřuje vysílačku a pokusil se navázat pro skupinu spojení s vojenským odborníkem. Snažil se také o rozšíření protistátní činnosti své skupiny na Slovensku. V další protistátní činnosti mu bylo zabráněno zatčením, k němuž došlo 19. listopadu 1948. I obžalovaný Dundr usiloval o zničení a rozvrácení lidově demokratického zřízení, při čemž jedinou možnost, jak tohoto cíle dosáhnouti viděl v útočné válce západních mocností proti republice. Proto také metody jeho protistátní činnosti, rozvratnictví a špionáž, byly zaměřeny k podpoře imperialistických mocností v jejich přípravách na válku a k vnitřnímu oslabení republiky.

Obžalovaný Dr. Bedřich Hostička předstíral po únoru 1948 souhlas s obrozenou národní frontou a podařilo se mu tak vetřít do ústředního sekretariátu čsl. strany lidové. Ve skutečnosti nenáviděl lidově demokratické zřízení a svou rozvratnou činnost začal rozmnožováním a rozšiřováním pastýřských listů s protistátním obsahem.

Brzy vybudoval vlastní protistátní skupinu, jejímž cílem bylo zničení a rozvrácení lidovědemokratického zřízení za pomoci Vatikánu a západních imperialistických mocností, jež připravují útočnou válku proti SSSR a zemím lidových demokracií. K tomu cíli počal proto organizovati síť protistátních důvěrníků v krajích, jež mimo vlastní sabotážní a teroristickou činnost mu měla dodávati špionážní zprávy pro zahraničí.

Jednak sám, jednak svými důvěrníky navázal spojení s některými protistátními skupinami, s domácí i cizí římsko-katolickou hierarchií a Vatikánem a prostřednictvím agentů americké výzvědné služby (jednak přes člena své protistátní skupiny Arleta, jednak přímo přes agenta CIC Haška) i se západními imperialisty.

Na podzim roku 1948 vybudoval síť protistátních krajských důvěrníků v Praze, Liberci, Ústí nad Labem, Pardubicích a Ostravě.

V zimě 1948 vypracoval plán své protistátní skupiny a zaslal ho po opatu Břevnovského kláštera Opaskovi ke schválení jistému vatikánskému orgánu. V únoru 1949 pomohl obžalovaný k útěku do zahraničí spoluspiklenci páteru Markovi a současně s ním defraudantu Františku Haškovi. Hašek se stal v Německu agentem americké špionážní služby a vrátil se v létě 1949 zpět do Československa. Sešel se ihned s obžalovaným Hostičkou, předal mu od agenta americké špionážní služby Ing. Žemly (Ing. Žemla byl odsouzen československým soudem k trestu smrti pro zločin vraždy) pokyny pro protistátní činnost. Podle těchto pokynů měl býti proveden násilný únos jistého představitele našeho veřejného života, vybudována špionážní síť, jež měla pracovati pro Ing. Žemlu, měla býti vybudována protistátní teroristická organizace a mělo se navázati spojení s dalšími protistátními skupinami.

Obžalovaný tyto příkazy přijal a ke splnění špionážních úkolů použil své sítě důvěrníků, kterou již dříve vybu-

doval.

Prostřednictvím dr. Wagnera předal agentu CIC Haškovi různý důvěrný materiál, týkající se politických událostí v republice, jež v politickém zájmu měly zůstat utajeny a zejména náskres plynového potrubí s označením míst, kde je nejlepší možnost sabotáže, tedy zprávu o skutečnosti, jež se dotýká ^{branné} zdatnosti republiky.

Další směrnice měl obžalovaný obdržeti prostřednictvím zahraničního rozhlasu BBC, smluveným heslem.

Úkol, daný mu Žemlou, aby totiž navázal spojení s dalšími protistátními skupinami, snažil se obžalovaný uskutečnit prostřednictvím Kozla, Kolína a Rumrskirchové. Pomocí Rumrskirchové zařídil ještě útěk do zahraničí dr. Hofírkovi, po němž poslal do zahraničí několik špionážních zpráv.

Obžalovaný Dr. Jiří Kříž e k hned po osvobození v roce 1945 v touze po bezpracných ziscích zachraňoval jako advokát kolaboranty z řad bývalé šlechty ze sběrných táborů pro Němce a v restitučních řízeních bojoval všemi prostředky za butžoasní zájmy svých kapitalistických klientů.

Po únoru 1948 využil svých styků s diplomatickými funkcionáři cizích zastupitelských úřadů z nenávisti k lidově demokratickému zřízení i z touhy po osobním prospěchu se propůjčil k špionážní činnosti ve prospěch západních imperialistických mocností. Na žádost britských diplomatických funkcionářů v Praze Harolda Gibsona, Mc Laughlina, Anthony Humboldta a Boltona dodal řadu špionážních zpráv, z nichž nejzávažnější byl výpis z tajných spisů o procesu s bývalým generálem Pikou, anglickým špionem, pokud šlo o jeho spolupráci s anglickou špionážní službou. Další zpráva z oboru obranného zpravodajství byla právě tak jako již uvedená zpráva tajemstvím zvláště důležitým.

Od dr. Lišky získal zprávu, pojednávající o situaci ve znárodněném průmyslu.

Od jara až do konce roku 1948 zprostředkoval obžalovaný za úplatu ilegální přechody z ČSR řadě svých klientů - bývalých šlechticů. Přechody ty prováděl prostřednictvím svých spolupracovníků, které měl na Šumavě, v Chebu a jinde. Za tyto ilegální přechody jednotlivých osob vyplácel svým pomocníkům 10.000 Kčs. až 50.000 Kčs. Vyjednával též zprostředkování ilegálního přechodu Vojtěchu Benešovi a jiným zrádcům, kteří později použili jiné cesty.

Obžalovaný dr. Jiří Křížek, typický příslušník buržoasní třídy, stejně silně nenáviděl lidově demokratické zřízení republiky jako ostatní členové vedení záškodnického spiknutí. Byl ve špionážním styku s britským vicekonzulem v Praze Mc Laughlinem, stejně jako tato vedení, které špionážní styk s ním udržovalo přes dr. Suma, dr. Kopeckého a dr. Čupery.

Obžalovaný z častých styků s členy zastupitelských úřadů západních mocností poznal jejich cíl, vyvolat rozvrat v lidově demokratických zemích a připravit se k útočné válce proti nim a SSSR.

I on si přál válku, neboť mu dávala jedinou naději, že tak bude zničeno lidově demokratické zřízení a bude možno obnovit v naší zemi kapitalismus, za něhož by mohl rozvíjet svou kořistnickou činnost, jež mu byla v lidově demokratické republice znemožněna.

Použil tedy týchž method, jako vedení záškodnického spiknutí. Špionáží a zprostředkováním ilegálních přechodů nepřátelům republiky, pomáhal připravovat novou válku a snažil se oslabovat hospodářskou a brannou zdatnost republiky.

Obžalovaná Dr. Milada Horáková v souhlase s výpověďmi spoluobžalovaných Dr. Josefa Nestávala, Dr. Jiřího Hejdy, Františka Přeučila, Antonie Kleinerové a Dr. Ždenka Pešky, jakož i s výpověďmi svědků Ing. Karl Šobra, Dr. Václava Sýkory, Dr. Josefa Čupery, Leontiny Neumannové a s písemnými doklady, se doznala k protistátní činnosti,

jak byla zjištěna. Popírá toliko skutečnosti, jež u srovnání s doznanou činností jsou pro posouzení její viny i jejího rozsahu bezpodstatné.

Tak zejména popírá svůj postoj k lidově demokratickému zřízení a svou činnost v zahraničně politické komisi bývalé strany národně socialistické, pokud je v žalobě uvedena k ilustraci jejích názorů na zahraničně politickou orientaci. V tomto směru však soud zjistil z výpovědi svědka Dr.Kopeckého, o jehož věrohodnosti nemá důvodu pochybovati, že již před únorem 1948 se obžalovaná řídila pokyny bývalého ministra Huberta Ripky, aby praktická politika bývalé strany národně socialistické byla prováděna ve směru západnickém.

Tím měly býti spojenecké svazky republiky se SSSR a státy lidových demokracií co nejvíce oslabeny a republika měla býti přivedena do područí západních imperialistických států.

Výpovědi Dr.Kopeckého bylo také prokázáno, že Dr.Ripka se na důvěrných schůzkách, jichž se účastnila též obžalovaná Horáková, dovolával svých rozhovorů s francouzským velvyslancem Déjeanem a velvyslancem USA Steinhardttem. Ostatně v tomto směru obžalovaná nakonec přiznala, že chtěla, aby vliv Východu byl oslaben vlivem Západu.

Obžalovaná popřela, že by od Dr.Sýkory obdržela opis dopisu Dr.Táborského, ale připustila, že Dr.Sýkora jí obsah tohoto dopisu sdělil. Z výpovědi svědka Dr.Sýkory má však soud za prokázáno, že opis dopisu od Dr.Táborského obžalované Dr.Horákové předal.

Dále se obžalovaná snaží zmenšiti svou vinu tvrzením, že velmi důležitou zprávu, již obdržela

od obžalovaného Přeučila, o obchodním spojení se SSSR s uvedením přesných čísel, nezaslala do zahraničí, nýbrž že tato zpráva byla na základě jejího doznání u ní nalezena teprve za dva a půl měsíce po jejím zatčení. I když je toto tvrzení obžalované správné, nemění to nic na závažnosti její vyzvědačské činnosti, pokud jde o vyzvídání a vyzrazení státního tajemství zvláště důležitého, poněvadž doznala, že by byla poslala za hranice každou zprávu, tedy i takovou, jež by citelně poškodila naše hospodářství, a stačí, že takovou zprávu skutečně převzala.

Obžalovaný Dr. Josef Nestával se v podstatě doznal k trestné činnosti, jak byla zjištěna v souhlase s výpověďmi obžalovaných, s nimiž byl ve styku, a s výpověďmi svědků Ing. Františka Klímy, Ing. Karla Šobra, Rudolfa Zenkla a Dr. Josefa Čupery.

Popírá toliko, že dal Ing. Klímovi příkaz, aby o činnosti "hospodářské rady" informoval obžalovanou Zemínovou a aby jí vyřídil, že má dát na sebe pozor. V tomto směru je však usvědčen svědkem Ing. Františkem Klímou. Pokud obžalovaný Nestával popírá, že s ním obžalovaný Přeučil mluvil o vojenské osobě pro své protistátní skupiny, jest usvědčován výpovědí spoluobžalovaného Přeučila, který při konfrontaci na tomto svém tvrzení setrval. Jinak s ohledem na rozsáhlou činnost obžalovaného Nestávla jsou tyto okolnosti celkem podružného rázu a pro posouzení jeho viny a jejího rozsahu jsou nerozhodné.

Obžalovaná Františka Zemínová se v podstatě doznala z trestné činnosti, jak byla zjištěna. Popřela toliko, že dala podnět obžalovanému Buchalovi k založení teroristické skupiny a k jejímu dalšímu rozvinutí. V tomto směru jest však usvědče-

na výpovědi spoluobžalovaného Jana Buchala a i z výpovědi její vlastní jest zjištěno, že nebyla zásadně proti způsobu teroristické činnosti Buchalovy a jiných, nýbrž že byla proti tomu, aby nepodnikl Buchal a jiní vedoucí teroristických skupin nějakou akci ukvapeně, předčasně a izolovaně a z toho důvodu Buchala, Válu a Maxu poslala za obžalovaným Přeučilem, aby jejich činnost usměrnil.

Obžalovaný Jan Buchal se k trestné činnosti, jak byla zjištěna, doznal. Svou vinu se snažil zlehčiti přehnaným líčením toho, jako by se jen na naléhání obžalované Zemínové dopustil trestné činnosti a jako by jí ani nebyl schopen, kdyby tu nebylo vlivu Zemínové. Obžalovaný Buchal se však doznal, že ještě před tím, než se rozhodl k pokusu o ilegální přechod za hranice, založil teroristickou protistátní skupinu s týmž teroristickým cílem, aby se mohl za hranicemi nepřátelům republiky vykázat, že protistátně pracoval. I když obžalovaná Zemínová jistě měla neblahý vliv na obžalovaného Buchala, týž sám, z vlastní iniciativy si vypracoval postup pro svou teroristickou činnost, sám s členy své teroristické skupiny vypracoval přesné plány na přepadení důležitých míst v Ostravě, sám si připravil různá provolání, sám se snažil získat vojenskou osobu, jež měla s hlediska odborně vojenského řídit činnost jeho teroristické skupiny. Tyto metody protistátní činnosti i když, pokud jde o výsledek, neměly naděje na úspěch, poněvadž by byly jistě v zárodku zmařeny drtivou silou vyspělé dělnické třídy Ostravska, přece pro svou povahu jsou pro společnost velmi nebezpečné. Nelze totiž vyloučiti, že by při takovém pokusu obžalovaného a jeho teroristické skupiny o puč došlo k četným ztrátám na životech obětavých budovatelů republiky

a značným škodám materielním. Zvláště, když skupina obžalovaného Jana Buchala disponovala střelnými zbraněmi a třaskavinami a sestávala z nenávistných nepřátel lidově demokratického zřízení.

Obžalovaný Jan Buchal se hájil, že "Jardu" neznal jako agenta cizí zpravodajské služby a že nevěděl, že se jmenuje Jaroslav Hořejš.

Tato okolnost jest však pokud jde o posouzení jeho viny ve směru zločinu vyzvědačství nerozhodná.

Obžalovaný doznal, že se od "Jardy" dozvěděl, že pracuje z pověření t.zv. rady svobodného Československa, že ilegální výbor v Praze Jardu prověřil.

Stačí pro naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty zločinu vyzvědačství, jímž byl obžalovaný uznán vinným, když věděl, že "Jarda" je pověřen t.zv. radou svobodného Československa ze zahraničí k organisování protistátních skupin. T.zv. rada svobodného Československa, v níž jsou uprchlí zrádci jako Zenkl, Ripka a jiní, má úzký styk s oficiálními zástupci západních imperialistických mocností a z tohoto hlediska dlužno t.zv. radu svobodného Československa, t.j. organizaci zrádné emigrace, opírající se ve své existenci a činnosti o cizí mocnosti, pokládati ve smyslu § 5 za cizího činitele. Jednal-li tedy obžalovaný Jan Buchal s "Jardou", který byl agentem t.zv. rady svobodného Československa, vešel tím ve styk s agentem cizího činitele.

Každá informace, poskytnutá cizí mocí nebo cizímu činiteli o rozvratných živlech nebo dokonce o protistátní organizaci a jejích plánech, oslabuje vnitřní bezpečnost republiky a její obranu proti vnějšímu nepříteli.

Proto, když obžalovaný Jan Buchal podrobně informoval "Jardu", který byl agentem cizího činitele, o činnosti své teroristické organisace, jmenoval

mu některé její členy, říkal mu o svém spojení s celostátním ústředím protistátních organizací a o svém spojení s obžalovanou Zemínovou, pak vyzradil skutečnost ve smyslu § 5 odst.1 zák.č.231/48 Sb.

Obžalovaný dr.Oldřich Pecl v souhlasu s výpověďmi spoluobžalovaných a výpověďmi svědků i v souhlasu s písemným materiálem, který se týká jeho činnosti, se doznal k jednání, jak bylo během řízení zjištěno.

Popřel toliko, že by si byl přečetl z Ripkova dopisu, který mu obžalovaná Kleinerová k přečtení předložila, onu část, kde byly obsaženy pokyny o podpoře rozvratnických jednotek. V tomto směru však bylo zjištěno z výpovědi spoluobžalované Kleinerové, že i když dopis Ripkův byl složen ze dvou částí, přece obžalovaný Pecl celý dopis, tedy obě části, přečetl, takže tím má soud za prokázáno, že se dozvěděl i o tomto pokynu dr.Ripky.

Jinak se obžalovaný hájil tím, že nenavázal špionážní styk s bývalým chargé d'affaires dr.Ivo Murkem, členem jugoslávského velvyslanectví v Praze. Avšak jeho zodpovídání samo o sobě jest v rozporu s touto jeho obhajobou a svědčí naopak o tom, že s tímto diplomatickým úředníkem Titovy fašistické Jugoslaviie, tedy cizím činitelem, v úmyslu vyzraditi státní tajemství, v přímý styk vešel. Jest dokonce usvědčen spolehobžalovanou Kleinerovou, která potvrdila, že když viděla jeho memorandum, kde byla zmínka o podpoře Titova režimu, že jí výslovně řekl, že již navázal špionážní styk s dr.Ivo Murkem.

Obžalovaný dr.Zdeněk Peška v podstatě doznal skutečné okolnosti, jak byly během hlavního přelíčení zjištěny, také z výpovědí spoluobžalovaných a slyšených svědků. Jeho zodpovídání však směřovalo k tomu, aby zlehčil svou vinu a jinak jasné skutečnosti zatemnil. Tak původně se doznal

při administrativním výslechu, že přes dr.Sýkoru poslal do zahraničí špionážní zprávy, když pak ale při konfrontaci s dr.Sýkorou zjistil, že týž popírá převzetí špionážních zpráv, začal se při hlavním přelíčení vytáčet výmluvou, že se mu tato celá záležitost odstupem doby zdá být nejasná, a odůvodnil to právě tím, že dr.Sýkora tuto skutečnost při konfrontaci popřel. Os vých zprávách, které do zahraničí poslal, se vyjádřil v tom směru, že reformu právníkého studia prosazoval a že rozbor ústavy z 9.května byl pouze z jeho hlediska jako universitního profesora kritický, a že se tedy špionáží nezabýval. Z posudku znalců z oboru vojenského zpravodajství a státní bezpečnosti zjistil však soud, že zpráva obžalovaného, týkající se poměrů na Karlově universitě a různých změn na ní, jest zprávou, vyzrazující státní tajemství.

Posudek znalců označuje rozbor ústavy z 9,května a zprávy, týkající se slučovacího procesu sociálně demokratické strany s KSČ, za zprávy, jež vzhledem k své zkreslené, nepravdivé a zřejmě tendenční formě měly sloužiti ke štvavé a pomlouvačné kampani proti ČSR, a že je tudíž nelze označit za prozrazení státního tajemství.

I vysvětlení obžalovaného, že nevěděl, čemu měla sloužit vysílací stanice, již získal a to ještě bezplatně, že vysílačkám nerozumí, že nevěděl zejména, že by měla sloužit špionážním účelům, a že s jeho strany a se strany členů jeho protistátní skupiny to byla jen nerozvážnost, je nejapnou vytáčkou, jejíž nepravděpodobnost a nelogičnost není třeba ani vyvracet.

Ostatní obžalovaní, dr.Jiří Hejda, František Přeučil, Antonie Kleinerová, Závěš Kalandra, Vojtěch Dundr, dr.Bedřich Hostička a dr.Jiří Křížek se doznali k trestné činnosti, jak byla zjištěna také z výpovědí ostatních

obžalovaných, výpovědí slyšených svědků, jakož i z písemného materiálu, který se jich týkal.

Všichni obžalovaní tedy zejména doznali, že se jednak navzájem, jednak s dalšími osobami dohodli, aby lidovědemokratické zřízení bylo odstraněno a rovněž tak společenská a hospodářská soustava republiky, zaručené ústavou z 9.května 1948, tedy že se spojili k pokusu o zničení a rozvrácení těchto právních statků a že vešli k tomu konci ve styk jednak přímý, jednak nepřímý s cizí mocí a cizími činiteli.

Někteří z obžalovaných však, jsouce usvědčeni, že při této své zločinné činnosti spekulovali na válku, snažili se vymlouvat. Tvrdili, že nechtěli pomáhat k přípravě útočné války proti republice. Shovávali své zločinné protilidové plány za plané heslo t.zv. svobodných voleb, ovšem pod mezinárodní ozbrojenou kontrolou.

Bylo však písemným materiálem prokázáno, že všichni obžalovaní počítali s útočnou válkou proti republice, jako s jedinou možností rozvrácení a zničení lidovědemokratického zřízení a obnovy kapitalismu, aby v něm uspokojili své úzce sobecké, prospěchářské a třídní zájmy.

Proto také zvolili při své protistátní činnosti metody, tomuto cíli odpovídající.

Šířili a za hranice posílali pomlouvačné zprávy, snažili se zastrašovat veřejné činitele a funkcionáře, připravovali pučistické, teroristické a sabotážní akce, prováděli rozsáhlou hospodářskou, politickou a vojenskou špionáž.

A to vše proto, aby pomáhali válečným přípravám imperialistických mocností, aby se v případě válečného útoku na republiku jako záškodníci, tedy pátá kolona, postavili na stranu nepřítele proti republice a jejímu lidu.

Činnost všech obžalovaných byla tak rozsáhlá, metody tak nebezpečné, záluďné a mnohostranné, a již jejich zaměření na přípravu války a podporu válč-

ných snah tak bezohledné, že jejich činností byly samostatnost republiky, její lidovědemokratické zřízení i hospodářská soustava, zaručené ústavou, ohroženy zvláštění měrou.

Obžalovaný Jan Buchal pro svou teroristickou a pučistickou protistátní skupinu získával osoby z řad bývalých členů SNB a armády a u členů jeho skupiny byly nalezeny ve velkém množství střelné zbraně a traskaviny. Obžalovaná Zemínová a obžalovaný Přeučil tuto jeho činnost usměrňovali a řídili, takže všichni tito obžalovaní, spolčivše se k pokusu o zničení a rozvrácení lidovědemokratického zřízení, k takovému činu sbírali a organizovali branné a pomocné síly.

Je tedy po objektivní stránce skutková podstata zločinu velezrady, jak jí byli všichni obžalovaní uznáni vinnými ve smyslu těch ustanovení zák.č.231/48 Sb., která jsou ve výroku rozsudečném citována, v celém rozsahu naplněna.

Jak bylo zjištěno, všichni obžalovaní se doznali, že pracovali proti lidovědemokratickému zřízení, protože s ním nesouhlasili a pohěvadž si přáli jeho změnu a zvrát. Jednali tedy v úmyslu, který má § 1 zák.č.231/48 Sb. na mysli, a proto po subjektivní stránce jest skutková podstata tohoto zločinu u všech obžalovaných také naplněna.

Z posudku znalců z oboru vojenského zpravodajství a státní bezpečnosti zjistil soud, že obžalovaná Dr. Milada Horáková byla iniciátorkou a hybnou silou vyzvědačských akcí, že převzala a odeslala do zahraničí zprávy z oboru hospodářského, politického a vojenského, že tedy vyzvídala a vyžradila skutečnosti, jež v znaleckém posudku na č.1. 7 a 8 jsou označeny jednak za státní tajemství, jednak za státní tajemství zvláště důležitá.

Obžalovaný dr. Josef Nestával podle znaleckého posudku vyzvídal a vyžradil skutečnosti, které v tomto posudku na č.1.9 jsou označeny jednak jako státní tajemství, jednak

jako státní tajemství zvláště důležité.

Obžalovaný dr. Jiří Hejda získával zprávy, podával resp. zasílal zprávy do zahraničí, tedy jednak vyzvídal a jednak vyzradil v nich určité skutečnosti, které ve znaleckém posudku na č. 1.9 a 10 jsou jak v jednotlivostech, tak ve svém celku označeny za tajemství zvláště důležité.

Obžalovaný František Přeučil pomocí svých vyzvědačských sílí vyzvídal a pak vyzrazoval skutečnosti hospodářské, politické a vojenské povahy, z nichž určité podle znaleckého posudku na straně 11 jsou označeny jako státní tajemství, určité pak jako tajemství zvláště důležité.

Obžalovaná Antonie Kleinerová, která získala celou řadu spolupracovníků pro vyzvědačskou činnost, získávala od nich a pak vyzrazovala cenné zprávy vojenské, hospodářské a politické povahy, tedy vyzvídala a vyzrazovala skutečnosti, které ve znaleckém posudku na straně 12 a 13 jsou označeny jednak za státní tajemství, jednak za státní tajemství zvláště důležité.

Obžalovaný dr. Oldřich Pecl vyzvídal a vyzradil důležité skutečnosti hospodářské povahy, které podle posudku znalců na straně 13 a 14 tvořily státní tajemství zvláště důležité.

Obžalovaný Závěš Kalandra přebíral a předával důležité zprávy hlavně povahy hospodářské, ale částečně také povahy politické a vojenské, tedy vyzvídal a vyzradil skutečnosti, které, pokud jde o skutečnosti povahy hospodářské, byly podle posudku znalců na straně 14 jednak státním tajemstvím, jednak státním tajemstvím zvláště důležitým.

Tito obžalovaní se dopouštěli vyzvědačství přibližně po dobu asi 18 měsíců, obžalovaný dr. Hejda po dobu asi 8 měsíců, tedy všichni po delší dobu, vzhledem na velký počet zpráv, také ve značném rozsahu, a poněvadž šlo o zprávy, k přípravě útočné války proti Československé republice, také způsobem zvláště nebezpečným.

Obžalovaná Františka Zemínová jednak vyzvídala, jednak vyzradila skutečnosti rázu politického, které podle posudku znalců na čl.10 byly státním tajemstvím.

Rovněž tak obžalovaný Dr.Zdeněk Peška vyzradil skutečnosti, dotýkající se poměrů na Karlově universitě, které podle posudku znalců na čl.14 dlužno označiti za státní tajemství.

Další obžalovaní Vojtěch Dundr, Dr.Bedřich Hostička a Dr.Jiří Křížek vyzradili, Dr.Hostička a Dr.Křížek také vyzvídali, skutečnosti, které podle posudku znalců na str.15 a 16 byly státním tajemstvím.

Obžalovaný Dr.Jiří Hejda se doznal, že vyzradil skutečnosti, které jako člen Ústřední plánovací komise měl podle povinnosti, výslovně mu uložené, uchovávat jako státní tajemství.

Všichni obžalovaní, jak bylo zjištěno, byli členy protistátních skupin, které kromě rozvratné činnosti se zabývaly vyzvědačstvím, a dopustili se tedy vyzvědačství jako členové organisace, jejímž účelem jest vyzvídati státní tajemství.

Obžalovaný Dr.Jiří Křížek, i když nebyl přímo zapojen do protistátní skupiny, jež by byla koordinována záškodnickým ústředím, v jehož čele stála obžalovaná Horáková, byl v trvalém, nikoliv tedy příležitostném a náhodném, styku s britskými diplomatickými funkcionáři v Praze, Haroldem Gibsonem, Mc Laughlinem, Anthony Humboldtem a Boltonem a tvořil tak článek jejich organisované špionážní služby, takže ve skutečnosti vyzvídal státní tajemství a vyzrazoval je jako člen organisace, jejímž účelem jest vyzvídati státní tajemství.

Ve zjištěném a prokázaném jednání všech obžalovaných shledal proto soud všechny skutkové i právní

znaky zločinu vyzvědačství po stránce objektivní i po stránce subjektivní, jak je ve výroku rozsudečném uvedeno.

Státní soud se zabýval otázkou, zda trestné jednání obžalovaného Dr. Pešky a Dundra je možno posuzovati vzhledem k vývodům obhajoby podle zák.č. 50/23 Sb.

Bylo zjištěno, že obžalovaní se k pokusu o zničení a rozvrácení lidově demokratického zřízení a k vyzvědačství spolčili s dalšími pachateli. Tím, že došlo k dohodě pachatelů pracovati ke společnému cíli, totiž k ohrožení právních statků, uvedených v §§ 1 a 5 zák.č.231/48 Sb., je již trestný čin dokonán. I když k této dohodě došlo v době do 24.října 1948, tedy před účinností zák.č.231/48 Sb., jest ze zjištěných skutečností patrné, že obžalovaní se nespolečili se svými spolupachateli k trestnému podniku, který měl býti spáchán jediné a výlučně v době do 24.října 1948, nýbrž že se spolčili k přípravám pro uskutečnění rozvrácení a zničení lidově demokratického zřízení a k podávání špionážních zpráv, časově neobmezenému.

Trvalo proto jejich spolčení k trestné činnosti dále, a to i po 24.říjnu 1948, tedy i po účinnosti zák.č.231/48 Sb., a jejich případná nečinnost v době od 24.října 1948 do doby jejich zatčení neznamená, že spolčení bylo zrušeno. Bylo proto jejich trestné jednání posuzovati podle zák.č.231/48 Sb., a nikoliv podle zák.č.50/23 Sb.

Soud nevyhověl návrhům státní prokuratury na provedení důkazů výsledkem svědků Karla Wagnera, Andělína Šulíka, Milady Šubrtové, Jana Roubíka a Andreje Černocha a návrhu obhájce obžalovaného dr. Jiřího Křížka na zjištění ze spisů proti gen. Pikovi a spol.,

pro nerozhodnost. Z téhož důvodu neprovedl již připuštěné důkazy výsledkem s vědků dr. Jeřábka, dr. Palečka, Maxy, Miroslava Sýkory a dr. Janděčky.

Návrhu obhájce obžalovaného Buchala na zkoumání jeho duševního stavu soud nevyhověl z těchto důvodů: Ve smyslu § 134 tr.ř. nevznikly pochybnosti o tom, že by obžalovaný Buchal trpěl duševní poruchou, čímž by mohla být jeho příčetnost vyloučena. Pochybnosti tyto by mohly vzniknouti toliko na základě určitých objektivních skutečností a těmi podle ustálené judikatury není pouhé tvrzení obžalovaného nebo jeho obhájce, že v rodině obžalovaného se vyskytly případy duševní choroby. V tomto směru je v první řadě rozhodný celkový osobní dojem pachatelův na soud. A tu obžalovaný Buchal celým svým jednáním, svou logickou, i když poněkud nervosní výpovědí nezavdál důvodu k tomu, aby v naznačeném směru vznikly pochybnosti o jeho zdravém rozumu. Již trestná činnost obžalovaného sama, všechna jeho provolání, připravená pro případ puče, dále pak ta skutečnost, že ani na obžalovanou Zemínovou, ani na obžalovaného Přeučila neučinil dojem, že je člověkem duševně chorým, svědčí o tom, že obžalovaný Buchal přikročil k trestné činnosti a v ní pokračoval se zralou rozvahou, s jasným vědomím cílů, které sledoval a prostředků, jimiž jich chtěl dosáhnouti.

Trest byl obžalovaným uložen podle zákonných ustanovení, jak jsou citována v rozsudečném výroku.

Všem obžalovaným přitěžovalo, že vedle zločinu velezrady se všichni dopustili ještě zločinu vyzvědačství. Všem pak polehčovalo, že se ke své trestné činnosti doznali a že nebyli dosud - až na obžalovaného dr. Pecla - soudně trestáni. Obžalovaným Františku Přeučilovi, dr. Jirímu Hejdovi, Antonii Kleinerové a Vojtěchu Dundrovi polehčovala ta okolnost, že vypovídali o své trestné činnosti a o trestné činnosti spolupachatelů ve snaze uvést

všechny skutečnosti, aby byl soudu celý případ objasněn, a pokud někteří obžalovaní popírali, tedy v tomto směru přispěli k jejich usvědčení.

Při uložení nejvyššího trestu vycházel soud z těchto úvah:

Obžalovaná dr. Milada Horáková byla iniciátorkou a hlavní hybnou silou všech vyvědačských a rozvratnických akcí a všech na ni zapojených organizací v jednotlivých krajích republiky. Byla hlavou vedení, které sjednocovalo vyvědačské sítě všech rozvratnických skupin různých směrů. Usměrhovala jejich činnost, koordinovala ji a působila dodáváním směrnic, které přijímala od agentů cizích mocností, Zenkla a Ripky ze zahraničí ke zkvalitnění vyvědačské a rozvratnické činnosti. Z jejího podnětu se realizovala ve zmíněných rozměrech téměř po dobu 18 měsíců snaha o koordinaci činnosti zločinných podzemních živlů proti republice. Činnost obžalovaného Jana Buchala byla zvláště nebezpečná už proto, že měla vysloveně teroristický a pučistický charakter, a také proto, že tu nešlo o činnost jednotlivce, nýbrž o činnost celé skupiny takto orientované. I když skupina nebyla četná, přece nebezpečí, z její činnosti hrozící, bylo zvýšeno právě proto, že obžalovaný Jan Buchal byl k této činnosti zvláště dobře kvalifikován. Je to bývalý příslušník četnictva a SNB. Ovládá techniku zbraní a použití ozbrojených jednotek na základě zkušeností, kterých nabyl za své služební praxe. Pro teroristické metody, které si zvolil ke své protistátní činnosti, byl vysloveným škůdcem lidské společnosti a ve své nenávisti k lidově demokratickému zřízení hrozilo z jeho strany stálé nebezpečí pro život pokojných budovatelů republiky a v průmyslové Ostravě, v kraji to s hlediska hospodářského pro republiku mimořádně důležitém i nebezpečí nepředstavitelných

hospodářských škod.

Obžalovaný Závíř Kalandra se ukázal jako zavilý a nenapravitelný nepřítel socialistické společnosti, který pro své potměšilé a záludné metody rozvratné a špionážní činnosti spolu s obžalovaným Dr. Oldřichem Peclm namířil svou velmi rozsáhlou špionážní činnost k způsobení okamžitých a citelných škod na socialistické výstavbě republiky a nadto ještě ve velmi citlivých úsecích.

Stejně tak obžalovaný Dr. Oldřich Pecl, nejen že rozvinul totožnou špionážní činnost jako obžalovaný Závíř Kalandra, ale vedle ní také velmi rozsáhlou činnost rozvratnou, jež pramenila z jeho nepřátelských třídních zájmů a z touhy po navrácení znárodněného majetku, při čemž přes svou nebezpečnost pro celý stát a všechny pracující lid, byla pouhým prostředkem k dosažení jen jeho osobních cílů.

I když u všech těchto obžalovaných byly shledány polehčující okolnosti, jak se o nich stala zmínka, nemohly vyvážití značný rozsah a nebezpečí trestné činnosti těchto obžalovaných, takže soud neshledal důvodu k použití § 113 zák. č. 319/48 Sb. a uložil jim trest nejvyšší.

Naproti tomu u ostatních obžalovaných, i když jejich trestnou činnost, pro kterou byli uznáni vinnými, postihuje zákon také nejvyšším trestem, soud tento trest nevyslovil. Se zřetelem na polehčující okolnosti, které byly u nich shledány a při srovnání rozsahu, závažnosti, nebezpečnosti a osobních vlastností jejich s týmiž okolnostmi na straně obžalované Dr. Milady Horákové, obžalovaného Jana Buchala, obžalovaného Dr. Oldřicha Pecla a obžalovaného Závíře Kalandry, došel soud k závěru, že by

trest smrti byl pro ně nepřiměřeně přísný. Proto s ohledem na rozsah a závažnost jejich trestné činnosti a jejich viny vyměřil jim tresty s použitím § 113 zák.č.319/48 Sb., v mezích sazby tímto zákonem ustanovením určené.

Poněvadž všichni obžalovaní byli odsouzeni pro čin, trestný podle zák.č.231/48 Sb., spáchaný v úmyslu poškodit republiku, uložil soud těm obžalovaným, kteří byli odsouzeni k trestu na svobodě, ještě vedle tohoto trestu ve smyslu § 47 cit.zák. přiměřený trest peněžitý.

Ostatní výroky rozsudku jsou odůvodněny citovanými místy zákona.

V Praze, dne 8.června 1950.

Tento opis souhlasí doslovně s prvopisem
založeným ve spise č. j. Be 1/III 65/50
pod č. l. 1236-1260

Kancelář státního soudu v Praze

dne 19. IV. 50 19

